

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 11 (1468)

София, ноември 2012 г.

Цена 0.50 лв.

Папа Бенедикт XVI даде началото на Годината на вярата

**Да възвестим
отново Христос
в духовната пустиня
на съвременния свят**

С тържествена литургия на площад „Свети Петър“ папа Бенедикт XVI откри Годината на вярата точно в деня, когато се навършват 50 години от началото на II ватикански събор. Ако днес Църквата предлага Година на вярата и Нова евангелизация, обясни папата, това не е за да възпомене едно важно и голямо събитие, а защото днес светът се нуждае от вярата много повече, отколкото преди 50 години. Годината на вярата, посочи той, е своеобразно „поклонничество в духовните пустини на съвременния свят“.

Както по времето на II ватикански събор, дълга процесия от епископи, облечени в зелени одежди и бяла митра, премина през площад „Свети Петър“, а Евангелието на олтара бе копие от използваното по време на събора. В края на литургията - както Павел VI - папа Бенедикт XVI върчи седемте заключителни послания от събора заедно с Катехизиса на Католическата църква на представители от различни социални групи: политици, учени, артисти, мъже, жени, работници, бедни, болни, младежи и катехисти.

На церемонията присъстваха Вселенският патриарх Вартоломей I и примасът на Англиканска църква Роън Уилямс. Заедно с папата съслужиха 80 кардинали, 8 патриарси от Източните църкви, 191 архиепископи и епископи и 104 председатели на епископски

конференции, както и 15 съборни отци, участници във II ватикански събор.

В проповедта си Светият отец припомни голямото църковно събитие преди 50 години и отново подчертава необходимостта от „завръщане към документите от събора“. Както преди 50 години, каза папата, така и днес става въпрос „същата вяра да продължава да бъде жива в един променящ се свят“. „Най-важното нещо в тази година е да се съживи в цялата Църква основа позитивно напрежение за възвествяване на Христос на съвременния човек“, подчертава той.

Но за да не се извършат грешки, предупреди папата, „Новата евангелизация трябва да се базира на конкретна и точна основа“ - документите на II ватикански събор. В тези документи се съдържа „истинското наследство на събора“, затова трябва отново да се завърнем към тях...

„Съборните отци искаха да покажат вярата по действен начин, а тяхната откритост за диалог със света се дължи на тяхната сигурност във вярата - скала, върху която се опираха. След събора обаче - допълни папата - мнозина приеха доминиращото мислене, поставяйки под въпрос базисните основи на вярата, без да ги чувстват като своя истина.“

„Ако днес Църквата отново

[На стр. 4](#)

Всички трябва да бъдем съвършени

На 1 ноември се отбележва празникът Всички светци. Църквата Христова, този кораб, който ни води към спасителния бряг, пазен от Свети Дух, успява да преодолее множество превратности и бури в своята история. Църквата е имала, има и ще има свояте врагове, своите тежки времена, своите зли сили, които ще искат да я потопят. Но тя има и своите герои, своите самоотвержени бранители. Всеки ден от църковния календар е посветен на един или няколко от тези Божии угодници. Освен това има и много

никому непознати освен на Бог герои на духа, които последователно са прокарвали пътя на Божията правда. За тези скрити за човешкото око праведници, както и за тези, оставили ярка следа в историята на християнството, е отредено възпоменанието на 1 ноември в латинския обред, чествано и в източния обред в първата неделя след Петдесетница.

Ако съпоставим двете празнични икони на Петдесетница (I' Pentekoste) и на Всички свети

[На стр. 5](#)

Техният завет

Шестдесетата годишнина от мъченическата смърт на отците успенци Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков е едно от паметните събития в историята на Католическата църква в България, събитие, което не престава да ни вълнува, защото забвението е бессилно пред техния подвиг за прослава на Христовото благовестие за мир на земята и любов между човечите с добра воля. Забвението няма власт и над молитвено преклонение на народа ни пред непоколебимата им вярност към Христовата църква, която е една, свята, католическа и апостолска. Тази тяхна вярност ни дава основание да бъдем горди, че по Божие благоволение сме чеда на тази Църква, съградена върху скалата, която вече двадесет века отстоява на бури, трусове и атаки. Същевременно възпоменаването на това събитие е израз и на непоклатимото ни убеждение в силата на християнската вяра, която ражда мъченици герои. Не без основание апологетът Тертулиан определя пролятата от мъчениците кръв като „посев на християните“. Не на последно място днес възпоменаваме завета и примера на тримата мъченици, които с живота си, със свещеническото си служение потвърдиха вековечната истина, че няма веч-

[На стр. 5](#)

Аз обичам Свищов

На 6 октомври, събота, една френска игра-състезание, стана реалност в нашия град благодарение на упоритостта на отец Патрик Виал и сестра Франческа от католическа черква „Св. св. Кирил и Методий“. Дълго и с нескрито желание ни говориха за „Рали“ - така се казва на френски играта. Това на български не може буквально да се преведе, затова я кръстихме „Свищовски маршрути“, а накрая се получи най-естественото име: „Аз обичам Свищов“.

Прегърнахме идеята с ентузиазъм и отдалече започнахме подготовката, в която се включиха много желащи от енорията. В какво се състои играта? След внимателен подбор избрахме 13 обекта: храм „Света Троица“; манастир „Св. св. Петър и Павел“; па-

[На стр. 11](#)

Благословен празник

„Хубав и благословен празник на всички“ - това пожела апостолическият нунций в България и Македония монс. Януш Болонек на всички вярващи, дошли на храмовия празник на русенската катедрала „Свети Павел от Кръста“ на 20 октомври. Хубавият по-вод беше използван за тържествено откриване на Годината на вярата в Никополска-

та епархия и за начало на 60-годишнината от мъченическата смърт на блажения мъченник Евгений Босилков.

Тържествената литургия беше отслужена в 10.30 ч. от апостолическия нунций архиепископ Януш Болонек в съслужение с Никополския епископ Петко Христов. С

[На стр. 2](#)

Архиепископ Януш Болонек благославя параклиса

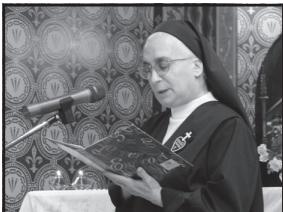
Сбогом, сестра Терезита!

На 23 септември в катедралния храм „Свети Павел от Кръста“ в Русе беше организирано изпращането на сестра Терезита Пичирили от България. Сестра Терезита триадесет години е мисионерка в мисията на сестрите пасионистки в Никополската епархия.

Тя пристига в България на 25 септември 1999 г. През тези 13 години сестра Терезита служи в Русе в енория „Свети Павел от Кръста“. Тя работи в с всичките си сили, дори повече, от колкото здравето ѝ позволява. През тези години, макар и не винаги видимо за всички, сестра Терезита е натоварена с много задачи и отговорности. Всяка неделя тя води катехизис с групата на възрастните и курсове по италиански език, пише своя рубрика с поучителни разкази в бюллетина „Заедно“, упражнява милосърдна дейност сред нуждаещите се хора, на които никога не отказва помощ - духовна или материална.

За съжаление здравето на сестра Терезита от години не е добро и много често тя трябва да се връща в Италия за прегледи. Затова провинциалната настоятелка на сестрите пасионистки я повика обратно в Италия за постоянно и ѝ възложи задача в едно училище.

На 20 септември свещеници те и монахините от Никопол-

ката епархия се сбогуваха с нея по време на специална среща в Русе, на която присъства и епископ Петко Христов. Светата литургия, която отслужиха духовниците, беше предстоятелствана от монс. Петко Христов.

Вярващите от русенската енория се сбогуваха със сестра Терезита по време на литургия в неделя, 23 септември, направиха ѝ подарък, а след службата организираха скромно празненство в нейна чест. В прощалната си реч сестрата благодари на епископ Петко, на отец Валтер, на сестра Йола и другите сестри в мисията, на всеки от енорията и на духовните лица от епархиата: „Към всички, скъпи приятели, обещанието за моя спомен в молитвата и за един прозорец, винаги отворен в моето сърце за всеки от вас. Поздравявам всички специално и ви пожелавам най-доброто на тази земя! Господ да ви благослови изобилно.“

Същия следобед сестра Терезита отпътува от България.

Бог да те дари, сестро Терезита, със здраве и сили да изпълняваш волята Му, да продължаваш да известяваш царството Му и да бъдеш истински свидетел на милосърдието Му!

Енория Русе

От стр. 1

тях съслужиха енорийският свещеник на катедралата отец Валтер Гора, отец Рено, отец Енцо, отец Паоло, отец Йосиф, отец Страхил, отец Койчо, отец Стефан, отец Яцек, отец Евгений, дон Ян - секретар на Апостолическата нунциатура в София. На литургията присъстваха сестри пасионистки, сестри йозефинки, сестри викентинки и милосърдни сестри на Майка Тереза от Калкута, както и пастор Ивайло Сяров от Баптистката църква в Русе.

Проповед пред вярващите поднесе архиепископ Януш Болонек. „Споделям с вас - както монс. Болонек - радостта на

това чудесно празненство и почитам паметта на патрона на тази катедрала свети Павел от Кръста. Тази година нашият празник е особено припомдигнат, защото пастирът на тази епархия ще въведе своите вярващи в Годината на вярата, която Светият отец откри на 11 октомври. По време на Годината на вярата, продължи нунцият, ще честваме 60 години от мъченичеството на блажения Босилков, който укрепваше вярата на божия народ, посещавайки християнските общности, проповядвайки Божието слово и отслужвайки светата Евхаристична жертва и другите тайнства. По-нататък монс. Болонек подчертва, че Христовата църква е призвана да евангелизира племената и народите. Такъв евангелизатор, в пълния смисъл на думата, е свети Павел от Кръста. Нунцият припомни думите на свети Павел, че страданията на Иисус Христос са най-великото дело на

Нуждаем се от хора, които да доближат съвременния човек до Бог

На специална церемония във Ватикан папа Бенедикт XVI връчи наградата „Ратцингер“ за богословие на двама световноизвестни учени: американският юзеф отец Брайан Дели и френският професор Реми Браг. На церемонията в Климентинската зала в Апостолическия дворец взеха участие синодалните отци, участници в асамблеята на епископите за Новата евангелизация.

Две личности в пълния смисъл на думата, двама университетски професори, посветили се изцяло на преподавателската дейност - така Светият отец описа отец Дели и професор Браг. „И двамата са ангажирани в Църквата и дей-

ни в предоставянето на квалифициран принос за присъствието на Църквата в съвременния свят.“ Двамата, отдавани на „два решаващи аспекти на съвременната Църква: отецът юзеф - на икуменичния диалог, по-специално с Православните църкви; професор Браг - на философията на религиите, преди всичко юдаизма и ислама от Средновековието.“ При връчването на наградата папата изрази желанието да препрочете някой от документите на II ватикански събор като декларацията *Nostra aetate* - за нехристиянските религии, и декрета *Unitatis redintegratio* - за икуменизма, но също и декларацията *Dignitatis humanae* - за религиозната свобода.

Папата изрази и своята „специална оценка и благодарност“ за усилията в предаването на плодовете на изследванията на двамата учени - „трудни, но безцennи за Църквата“. Светият отец припомни важната роля на двамата носители на наградата „Ратцингер“: „Личности като отец Дели и проф. Браг са пример за предаването на едно знание, което съчетава науката и мъдростта, научната строгост и силната обич към човека, за да може той да открие „изкуството на живота“. Хора, чийто поглед е фиксиран към Бог и които от Него черпят вдъхновение и сили, за да помогнат на близния да разбере, че „Христос е пътят на живота“. „Личности, които чрез озарената и живяна вяра правят Бог близък и достоверен за съвременния човек. Именно от това се нуждаем днес.“

Накрая папа Бенедикт XVI призова да се открие истинското „изкуство на живота“: „Трябва да работим в лозето Господне, там, където Той ни призовава, за да могат днешните мъже и жени да открият и преоткрият истинското „изкуство на живота“. Това бе и едно от големите желания на II ватикански събор, актуално и днес в усилията за Новата евангелизация.“

Благословен празник

Божията любов. На 26 години светецът облича монашеската дреха и се посвещава докрай на аскетизъм и апостолат. Страстно влюбен в Божието слово, каза монс. Болонек, свети Павел от Кръста посвещава живота си на спасяване на душите. По-нататък апостолическият нунций разказа за монашеските общества на отците и сестрите - пасионисти, основани от светеца. Монс. Болонек каза още, че свети Павел от Кръста е бил ревностен проповедник на християнските добродетели и голям мистик на Кръста, посветен духовен ръководител. В края на своята проповед архиепископ Болонек увери вярващите в духовното присъствие на Светия отец на празника на катедралата в Русе и предаде неговия апостолически благослов.

По време на процесията на даровете бяха поднесени Библията, документите на II ватикански събор и Катехизиса на

Католическата църква. Шествие завършваха всички свещеници, които носеха свещи в ръце и ги запалиха от свещта на епископ Петко Христов, за да занесат светлината на Годината на вярата в своите енории.

В края на литургията монс. Петко Христов благодари на папския нунций монс. Болонек, на свещениците и вярващите за тяхното присъствие и им пожела през тази благодатна година да покажат и живо да свидетелстват своята вяра в Христос.

Първият секретар на посолството на Малтийския орден в България Борислав Лоринков поднесе поздравителен адрес от Негово превъзходителство Камило Дзуколи - посланик на Малтийския орден в България.

След Евхаристията пред вярващите, дошли от всички енории на епархиата, беше представен документален филм за блажения Евгений

Босилков. Автор на филма е енория Русе. Неговата продължителност е 53 минути и разказва за живота и мъченичеството на Евгений Босилков.

В 15 ч. в бившата семинария на пасионистите в Младежкия парк в Русе апостолическият нунций Януш Болонек благослови новия параклис, посветен на блажения мъченник Евгений Босилков, и новия епархиен офис на „Каритас“. На това събитие присъстваха генералният секретар на „Каритас“ - България, Емануил Паташев и изпълнителният директор на „Каритас“ - Русе, Стефан Марков.

Росица ЗЛАТЕВА

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква

в България

1606 София,

ул. „Люлин планина“ № 7

Директор

свещеник Благовест

Вангелов

тел. 952-29-59

E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Абонирайте се за вестник
„Истина-Veritas“
Вече можете да получавате „Истина-Veritas“
и у дома - стига да се абонирате за него
в най-близката пощенска станция.
Каталожният номер
на „Истина-Veritas“ е 347.
А цената на годишния
абонамент - само 6,00 лв.

Бразилия. Във връзка със световната младежка среща (СМС) през юли 2013 г. в Рио де Жанейро организаторите са приели над 30 хиляди бразилски младежки като доброволци за „най-голямото“ събитие в страната през 2013 г. Доброволците се запознават подробно с дейностите по време на срещата. Организаторите очакват броят на доброволците да надхвърли 65 хиляди души - от Бразилия и чужбина. Срещата с папата (23-28 юли) ще се проповеде под мотото „Идете при всички народи и направете всички хора Мои ученици“.

Австралия. Поради недостиг на свещеници Католическата църква в страната приема свещеници от Азия. Преди тук са идвали свещеници от Европа и по-специално от Ирландия. Сега пристигат млади духовници от Филипините, Виетнам и Корея, отлично подгответи в католическите университети. От 21-милионното население на Австралия над 6 милиона са католици и са най-многобройната организирана религиозна общност в страната.

Израел. Премиерът Натан Яху подкрепя инициативата в страната да се забранят молитвите на мюсюлманите от минаретата. „Това е вече закон в Европа и ние също ще приемем подобен закон заради силния шум в околната среда.“

Боливия. Епископската конференция на Католическата църква в страната е започнала процесура за провъзгласяване за блажен на племенника на краля на инките Франсиско Тито Юпанки (1550-1818). Юпанки е племенник на краля Хуайна Капак и син на Кристобал Тунак - полубррат на Атаулпа, последния крал на инките. Според преданието Франсиско е изобразил в дърворезба Мадоната на Копакабана - „Черната Мадона“, която се е превърнала в свят образ и светилище за милиони поклонници.

Холандия. Отворен е гробът на основателката на конгрегацията на Сестрите на Бедното детенце Исус Клара Фей (1815-1894) в гр. Симтелвeld. Мощите й са ексхумирани и пренесени в гробницата на сестрите в Аахен. Днес сестрите от конгрегацията, основана през 1844 г., са над 800 и служат като лекарки, преподавателки, медицински сестри из целия свят - в Белгия, Холандия, Германия, Индонезия, Колумбия, Латвия, Перу и др.

Католическите духовници в Холандия обсъждат въпроса за кръщаване на деца на хомосексуалисти, възникнал от два случая - един свещеник отказал, а друг кръстил такова дете. Епископът на Айндховен е казал следното: „При кръщаване на деца на хомосексуалисти всеки свещеник трябва да прецени дали детето ще се възпитава в католическата вяра. За разлика от миropомазването и венчавката тайнството кръщение не бива непременно да се отказва. При съмнение свещениците трябва да се ръководят от интереса на детето.“

Куба. След посещението на папа Бенедикт XVI през март т. г. кубинското правителство е разрешило на изгонените католически духовници, монаси и

монахини да се завърнат в страната. Вече са се върнали десетки свещеници и стотици монахини, изгонени преди петдесет години.

Германия. Авиокомпанията „Луфтханза“ е склучила договор с бенедиктински манастир в Адмонд (Австрия) за доставка на световноизвестната марка вино „Бенедиктус“, което се произвежда в манастира. Обицата стопанисва над 100 хектара собствени лозя, които се обработват от над 30 монаси. От специални сортове грозде се произвежда екстра клас вино, което се купува изключително от авиокомпаниите за консумация от пътниците.

+ + + Архиепископът на Берлин кардинал Райнер Мария Вълке е заявил пред берлински журналисти, че разликата между бедните и богатите германци все повече се задълбачава. „Германия е богата страна, но не всички германци живеят добре. Бедността често се прикрива. Бедните не знаят правата си или се срамуват.“ Кардинал Вълке е президент на „Каритас“ в Германия и е формирал група от 50 младежи да изследват причините за бедността в техните родни места. Резултатите ще се публикуват в страниците на Фейсбук и на „Каритас“. Вълке е казал: „Убеден съм, че младежите ще открият къде, как и защо се прикрива бедността в Германия.“

Унгария. След 18 месеца ремонти напълно е възстановена и отново осветена базиликата „Свети Мартин“ в бенедиктински манастир в Панонхалма. Тя носи името на унгарския светец и покровител на страната свети Мартин. На освещаването са присъствали много духовници от Унгария и Европа и десетки хиляди миряни. Манастирът и базиликата са обявени от ЮНЕСКО за световно културно наследство.

Франция. Бразилският прелат Алдино Кизел е преизбран за генерален настоятел на облатите на свети Франциск Салски за шест години. Решено е следващият генерален капитул да се състои през 2015 г. Салските облати съществуват от 1872 г., а са признати от папа Пий IX (1846-1878) през 1875 г. Днес общността наброява над 520 духовници, които ръководят основни и средни учебни заведения в САЩ, Германия, Франция, Австрия, Индия, Уругвай.

+ + + Икуменичната младежка общност от Тезе отпразнува 50-годишни юбилей от създаването си. През 1962 г. във френското градче Тезе френски и германски духовници основават икуменично дружество на младежи от Европа; първи настоятел е французинът брат Роже. Днес общността обхваща над 100 хиляди младежи от 25 страни. От 1978 г. всяка година общността организира тридневни срещи в края на годината в различни градове на Европа. Сега настоятел е брат Алоис, католик германец.

Швейцария. Броят на католиците в страната постоянно расте. Тук пристигат католици от Португалия, Германия и други страни. От 6-милионното население на Швейцария над 3 милиона са католици и са най-голямата религиозна общност.

САЩ. Според годишника на Националния съвет на Християнските църкви в САЩ от над 300-милионното население на страната повече от 230 милио-

на са християните. Католиците са около 80 милиона и са най-многобройната компактна общност. Протестантите са над 120 милиона, но са организирани в самостоятелни Църкви: презвитериани, лутерани, методисти, баптисти, англикани. Съществуват и други християнски общности, включващи близо 25 милиона вярващи: евангелисти, петдесетници, свидетели на Йехова. Мохамедани, евреи, будисти и други нехристияни наброяват над 50 милиона, а около 20 милиона са невярващите.

Ватикан. Говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди навърши 70 години. Ръководителят (от юли 2006 г.) на ватиканската пресслужба е йезуит. Папа Бенедикт XVI го поздрави, благодари и заяви, че „отец Ломбарди се е справил отлично, дружелюбно и търпливо“.

+ + + По-малко от година преди началото на Световната младежка среща (СМС) в Рио де Жанейро, Бразилия, Светият отец отправи апостолическо послание-покана към младежите католици от цял свят: „Очаквам с голяма надежда и радост да се срещна със световната католическа младеж, като изказвам и сърдечна благодарност на организаторите на тази среща.“

+ + + Папа Бенедикт XVI е назначил трима нови членове в кардиналския съвет за икономическите въпроси към Апостолическия престол: индийски архиепископ Телефоро Плацидус; епископа на Хонконг Джол Хоп и архиепископа на Дар ес Салам (Танзания) Поликарп Пенко. Икономическият съвет се състои от 15 кардинали, които се събират два пъти годишно. Ръководител да съвета е кардинал-секретарят Тарчизио Бертоне.

+ + + Ватиканската фондация „Популорум прогресио“ (Развитие на народите) е отпуснала три милиона евро за туземното население на Латинска Америка за проекти в аграрната реформа и социалната сфера: за Бразилия - 59 проекта; за Колумбия - 42; за Еквадор - 16. Фондацията е учредена от Йоан-Павел II (1978-2005) през 1992 г. по случай 500-годишния юбилей на мисионерството в Америка (1492). Името на фондацията идва от енциклика „Популорум прогресио“ (1967) на папа Павел VI (1963-1978).

+ + + На 2 октомври т.г. италианец се покатерва незабелязано на кубето на базиликата „Свети Петър“, където пренощува, а през деня протестира с плакат с надпис „Помощ! Долу Монти! (италианският премиер - б.а.) Долу Европа! Долу международните финансово-финансови пирамиди!“ Ватиканските пожарници го свалят от купола и го предават на италианската полиция. Оказалось се, че това е второто му изкачване на катедралата. Преди четири години е бил опожарен ресторантът му в Триест и тогава е обявил гладна стачка; сега е собственик на бар. След свалянето му от базиликата човекът е бил приет от министъра на туризма Пиеро Гнуди и от министъра по европейските въпроси Енцо Маверо.

+ + + От 10 октомври генералните аудиенции на папа Бенедикт XVI ще бъдат четени и на арабски език - за християните от Близкия изток. Словата на папата на аудиенциите са на италиански, а после се предават в резюме на френски, английски, немски, испански и пол-

Католицизме в САЩ

Във връзка с президентските избори в САЩ през ноември световните агенции и медии разглеждат политическо статукво в страната и по-специално темата за католиците в САЩ като явление. От 300-милионното население на САЩ католиците са около 80 милиона - най-голямата организирана религиозна общност.

Някои наблюдатели предполагат, че гласът им може да се окаже решаващ на предстоящите президентски избори.

Интересно е да се узнаят някои неизвестни или малко известни факти, свързани с товаявление. В началото на заселването (от около 1600 г.) британските колонии приемат трудно емигранти католици, така наречените паписти. И след обявяването на независимостта (1776) господстващото англосаксонско и протестантско мнозинство проявява известна враждебност към последователите на Рим. Днес вече е малко известно, че Ку-клукс-клан, позната като расистка тайна организация срещу негрите, създадена през 1865 г. в щата Тенеси, е забранена през 1871 г.; а през 1915 г. в Атланта се сформира нова организация със същото име, която се бори срещу нарастващия брой имигранти католици, евреи, чернокожи и азиатци. По хотели и странноприемници в Ню-Йорк е можело да се видят табели с надпис „Забранено за кучета и ирландци“.

Незабравима ще остане речта на Джон Кенеди на 12 септември 1960 г., в която той

убеждава една „недоверчива и подозрителна“ нация за вярата му към Америка, „в която разделението между държавата и Църквата е не обратим факт и никакъв католически прелат не може да каже на католическия президент какво да прави“. Кенеди е първият президент католик; той произхожда от известен ирландски католически род.

Масовата емиграция в САЩ на ирландски, италиански, германски и полски католици създаде условия те да обособят свои самостоятелни райони, да създадат образцови селища. Но те не останаха отделени от другите граждани на страната, а се включиха активно в политическия, икономическия, социалния и културния живот на САЩ.

Днес злободневна тема е масовото нахлуване на емигранти от Латинска Америка, почти всички католици, които вече представляват 16 процента от населението на САЩ. По този начин значението на католиците за развитието на страната не може вече да се омоважава. За демократа Барак Обама с вицепрезидент католик Джо Байдън на миналите избори са гласували 54 процента от избирателите католици. За предстоящите избори республиканците са номинирали за вицепрезидент на своя кандидат-президент Мит Ромни ревностния католик Пол Райън. И така, католиците са не само най-голямата религиозна общност в САЩ, но и гласът им ще тежи при избора на американския президент.

**Петър КОЧУМОВ,
по „Tag des Herrn“**

създали език.

+ + + От 2013 г. ще се приложда награда в памет на по-чиналия кардинал на Милано Карло Мария Мартини, йезуит. Предложението е направено от сегашния архиепископ на Милано кардинал Анджело Скола. Наградата ще се казва „Студия за библейски науки“. Детайли ще бъдат обнародвани на 15 февруари - рождения ден на кардинал Мартини. Кардиналът, починал на 31 август т.г. на 85 години, бе известен специалист библист.

+ + + Папа Бенедикт XVI е назначил архиепископ Хенрик Йозеф Новак (65), поляк, който от три месеца е апостолически нунций в Швеция и Исландия, и за нунций в Дания, Финландия и Норвегия. Католиците в скандинавските страни са малцинство - едва един процент от населението. Най-много те са в Швеция - над 145 хиляди.

+ + + На 24 януари 2013 г. - празник на покровителя на журналистите свети Франциск Салски, папа Бенедикт XVI ще публикува послание на тема „Социалната дейност, истината и вярата - основа на евангелизацията“.

+ + + На 7 октомври т.г. Светият отец откри най-големия синод в историята на Църквата. На 13-то редовно общо събрание на епископите участваха 262 духовници: 103 от Европа, 63 от Америка, 50 от Африка,

39 от Азия и 7 от Океания; от тях 6 патриарси, 49 кардинали, 71 архиепископи, 16 свещеници. Участваха и 140 специалисти и наблюдатели от цял свят. Темата на синода бе „Новата евангелизация за утвърждаване на християнската вяра“.

+ + + Папа Бенедикт XVI е назначил епископ Шарл Сиклун (53) за архиепископ на Малта. Епископ Сиклун е църковен прокурор на Конгрегацията за вярата, член е на Върховния съд на Ватикан. Малта е една епархия. От 440-хилядното население на страната над 420 хиляди са католици.

+ + + През януари 2013 г. ще бъде публикувана четвъртата енциклика на папата, работена в папската лятна резиденция Кастелгандолфо. Първите три енциклики са: „Deus Caritas“ (Бог е любов, 2005), „Spe salvi“ (Спасени в надеждата, 2007) и „Caritas in Veritate“ (Милосърдие в истината, 2009). Четвъртата енциклика сигурно напълно ще комплектува Божествените добродетели вяра, надежда и любов.

**Рубриката води
Петър КОЧУМОВ**

ИСТИНА

VERITAS

**Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.**

Дава се дарът на индулгенцията (опрощение) на особени благочестиви практики в рамките на Годината на вярата

В деня на петдесетата годишнина от тържественото откриване на II ватикански икуменичен събор от блажения Йоан XXIII, който „като основна задача на събора постави запазването и по-доброто обяснение на скъпоценното съкровище на християнското учение, за да стане то по-достъпно за вярващите в Христос и за всички хора с добра воля“ (Йоан-Павел II, *Fidei Depositum*, 113), върховният първосвещеник Бенедикт XVI установи началото на една година, по-специално посветена на изповядването на истинската вяра и на нейното правило тълкуване с четене, или по-точно с благочестиво размишление на решенията на събора и на частите от Катехизиса на Католическата църква, публикуван от блажения Йоан-Павел II тридесет години след началото на събора с ясното намерение да „помогне на християните да се придържат по-добре към него и да се настърчат познаването и прилагането на съборните решения“ (пак там, 114).

Още през лето 1967 г. - за да отбележи деветнадесетото столе-
тие от мъченичеството на апостолите Петър и Павел - подобна Година на вя-
рата бе установена от божия раб Па-
вел VI, „за да покаже доколко основ-
ните съдържания, които от векове са
достояние на всички вярващи, трябва
да бъдат потвърдени, разбрани и за-
дълбочени по един винаги нов начин,
за да дават цялостно свидетелство,
независимо от различните историчес-
ки обстоятелства“ (Бенедикт XVI, апос-
толическо писмо *Porta Fidei*, 4).

В нашето време на дълбоки проме-
ни, на които е подложено човечество-
то, папа Бенедикт XVI възнатерява с
откриването на тази втора Година на вя-
рата да покани Божия народ, на кой-
то е всеобщ пастир, тъй и братята
епископи от цял свят, „да се присъ-
единят към Приемника на Петър в това
време на духовна благодат, отредено
ни от Господ, за да си припомним цен-
ния дар на вярата“ (пак там, 8).

На всички вярващи ще се даде „въз-
можността да изповядват вярата си във
възкръсналия Господ в нашите катед-
рали и черкви по цял свят, в нашите
домове и с нашите семейства, за да
може всеки да почувства още по-сил-
но какво означава да познаваме и да

предадем на бъдещите поколения тази вяра. През тази година религиозните общности както и енорийските, всички стари и нови църковни институции ще намерят начин публично да изповядат своя Символ на вярата“ (пак там).

Освен това всички вярващи - инди-
видуално и общностно - ще бъдат при-
зовани да дадат открыто свидетелст-
во на своята вяра пред другите в раз-
личните обстоятелства на всекидневни-
ния живот: „Самата социална приро-
да на човека изисква от него да изра-
зява външно вярата си, да общува с
другите в областта на религията, да
изповядва своята религия сред общ-
ността“ (*Dignitatis humanae*).

Като се има предвид, че става дума
да се развие в най-висока степен све-
тостта на живота - доколкото това е
възможно на тази земя, и да се по-
стигне следователно също най-висока-
та степен на чистота на душата, от го-
ляма полза ще бъде големият дар на
индудленцията, който Църквата - по
силата на правомощията, дадени й от
Христос - предлага със съответните
разпоредби на всички онези, които от-
говарят на специалните изисквания за
тяхното постигане. „Чрез индулгенци-
ята - поучаваше Павел VI - Църквата в
качество си на служител на Изкуп-
лението, извършено от Христос Гос-
под, свързва вярващите с тази пълно-
та на Христос чрез общението на свет-
ците, предоставяйки им широк достъп
до средствата за спасение“ (Апосто-
лическо писмо *Apostolorum Limina*, AAS
66 [1974] 289). Така се проявява „сък-
ровището на Църквата“, което „допъл-
нително се обогатява и чрез заслугите
на Блажената Божия майка и на
всички избраници - от първия правед-
ник до последния“ (Климент VI,
Unigenitus Dei Filius, 27 януари 1343).

Наказателният съд, който има за-
дължението да регулира въпросите,
свързани с предоставянето и използи-
ването на индулгенциите, и да настър-
чава вярващите правилно да разбират
и поддържат благочестивото желание
да ги придобият, по предложение на
Папския съвет за Нова евангелизация
и след внимателно разглеждане на но-
тата с пастирски указания за Годината
на вярата от Конгрегацията за док-
триината на вярата, с цел да се постиг-

не дарът на индулгенциите в Година-
та на вярата, установи следните пра-
вила, издадени в съответствие с на-
мерението на августейшия папа вяр-
ващите да бъдат повече стимулирани
към познанието и заобичаването на уче-
нието на Католическата църква и да
получат по-богати духовни плодове.

През цялата Година на вярата - от
11 октомври 2012 г. до 24 ноември
2013 г., пълното орпощение на времен-
ното наказание за собствените грехове -
благодарение на милостта на Бог и в полза на душите на вярващите по-
койници - може да получи всеки вяр-
ващ, покаял се истински, надлежно из-
повядал се, причестил се със Светото
тайство и който се моли за намере-
нията на папата:

А) Всеки път, когато присъства най-
малко три пъти на проповеди по вре-
ме на литургии или най-малко на три
урока, свързани с изучаването на до-
кументите на II ватикански събор и с
изучаването на Катехизиса на Католи-
ческата църква, в който и да е храм
или подходящо място.

Б) Всеки път, когато посети като
поклонничество папска базилика, християнска катакомба, катедрала или едно свещено място, определено от местния църковен йерарх за Годината на вярата (напр. малките базилики и светилищата, посветени на Блажена Дева Мария, на светите апостоли и на светците покровители), и когато там участва в някое свещенодействие или най-малко се спре за определено време за молитва и благочестиво размишления, приключвайки с изричането на молитвата Отче наш, Символа на вярата - в която и да е законна формула, на призовава-
ния към Блажена Дева Мария, и когато е уместно, към светите апостоли или покровители.

В) Всеки път, когато в дните, опре-
делени от местния йерарх за Година-
та на вярата (например на Господни-
те празници, на Богородичните чест-
вания, на празниците на светите апос-
толи и покровители, на празника Прес-
тол на свети Петър), участва на което и да е свещено място в тържествено-
то отслужване на Евхаристията или на
Часослова, добавяйки изповядването
на вярата в която и да е законна фор-
мула.

Г) Един свободно избран ден в рам-
ките на Годината на вярата - при благо-
честиво посещение на кръщелната
купел (баптистерия) или друго място,
в което е получил тайнството кръщене,
ако поднови своите кръщелни
обещания в каквато и да е законна
формула.

Епархиите епископи и тези, които
по закон са равнозначни на тях, в най-
подходящия за това време ден, по по-
вод главното честване (например 24 ноември 2013 г., празника на Нашия
Господ Иисус Христос, Цар на света, с
които ще приключи Годината на вя-
рата) могат да дадат папската благос-
ловия с пълно орпощение, спечелено
от всички вярващи, които набожно по-
лучат тази благословия.

Истински покаялите се вярващи, ко-

то не могат да присъстват на тържес-
твените чествания по сериозни причи-
ни (като монахините, които живеят в
постоянна клаузура, отшелниците и
аскетите, затворниците, възрастните
хора, болните, както и онези, които
осигуряват непрекъснато обслужване
на страдащи в болници или в други
центрове за лечение...), ще получат
пълното орпощение (индудленция) при
същите условия, ако обединени с духа
и мислите на присъстващите вяр-
ващи особено по време, когато думите
на Върховния първосвещеник или
на епархиийния епископ се изльчват по
телевизията и радиото, изрекат в соб-
ствения си дом или на друго място, когато
са възпрепятствани (например в
параклиса на манастир, в болница, в
старчески дом, в затвор...), Отче наш,
Символа на вярата във всяка законна
формула и други молитви в съответ-
ствие с целите на Годината на вяра-
та, поднасяйки своите страдания или
житейски трудности.

За да бъдат улеснени достъпът до
тайството покаяние и постигането на
прошка от Бог чрез силата на църков-
ната власт, поместните епископи са
приканени да предоставят на канони-
ците и на свещениците възможност в
катедрали и в черкви, определени за
Година на вярата, да могат да изслуш-
ват изповедите на вярващите, право
само за вътрешен кръг (*foro interno*), за
вярващите от Източните църкви, след-
вайки канон 728, §2 на СCEO, а в слу-
чай на някаква резерва, следвайки канон
727, като са изключени, както се
вижда, случаите, отнасящи се до ка-
нон 728, §1; за вярващите от Латинска
църква - следвайки канон 508, §1 на СIC.

Изповедниците, след като са пре-
дупредили вярващите за тежестта на
греховете, към които се отнасят пре-
мълчаването или цензурирането, ще
определят подходящите сакраментални
покаяния, с които най-бързо да ги
отвъдят до окончателно обръщане, и
в зависимост от характера на случаите
да им наложат поправянето на слу-
чили се скандали и вреди.

Наказателният съд най-накрая при-
зовава техни превъзходителства епис-
копите, притежаващи тройното право
да поучават, да ръководят и да осве-
тият, да се погрижат да обяснят яс-
но принципите и разпоредбите, пред-
ложени тук, за освещаване на вярва-
щите, като се взимат предвид по-спе-
циално мястото, културата и традициите.
Поучение, адекватно за характера
на всеки народ, може да предложи
по-ясно и по-детайлно и да вкорени по-
здраво и по-дълбоко в сърцата жела-
нието за този уникатен подарък, по-
лучен с посредничеството на Църквата.

Този декрет е валиден единствено
за Годината на вярата, независимо от
каквото и да е друго указание.

Рим, Наказателен съд,
14 септември 2012 г.,
Въздвижение на Честния кръст.
Кардинал Мануел Монтейро
ДЕ КАСТРО, главен съдия
Монс. Кшишофор НИКИЕЛ, регент

Да възвестим отново Христос в духовната пустиня на съвременния свят

От стр. 1

предлага Годината на вярата и Новата евангелизация, това не е за да се чества една годишнина, а защото има още по-голяма нужда отпреди 50 години“, обясни Светият отец.

„Това е отговорът на тази нужда, желан от самите синодални отци и от съборните документи. В тази светлина бе създаден и Папският съвет за Нова евангелизация.“

„През тези десетилетия след II ватикански събор напредна духовното опустиняване, което за съжаление можем да видим около нас“, горчиво констатира папата. „Това е напредващата празнота. Но именно от тази пустиня, от тази празнота можем отново да

преоткрием радостта от вярата и нейната жизнена важност за нас.“

„Точно в тази пустиня има нужда от хора със силна вяра, които със своя живот сочат пътя към Обещаната земя и по този начин поддържат надеждата. Живяната вяра разтваря сърцата за Божията благодат, която премахва пессимизма. Днес повече от всякога, подчертва той, евангелизацията означава да се свидетелства един нов живот, преобразен

от Бог, който сочи пътя.“

Припомняйки „мъдростта на странстващия“ от първото ли-
тургично четиво за деня, (Сир.34, 9-13) папата посочи, че и днес много хора - както
поклонниците към Сантиаго де Компостела или към други светилища - имат нужда да
поемат по пътя, водещ към истината и ценностите.

„Поклонничество в духовната пустиня на съвременния свят - така можем да опреде-
лим Годината на вярата“, по-

сочи той. По този път трябва да вземем с нас най-важното: „... ни тояга, ни торба, ни хляб, ни сребро, нито две дрехи (Лк. 9, 3), а Евангелието и вярата на Църквата, чийто светъл израз са съборните документи“, както и Катехизиса на Католическата църква, публикуван преди 20 години, завърши папа Бенедикт XVI. По този път „нека винаги сияе Дева Мария, звезда на Новата евангелизация“, добави папата.

ПАПА ЙОАН-ПАВЕЛ II също така спомена това мъченичество, когато прие на 1 юни 1992 г. Епископската конференция на Католическата църква в България на първото посещение *ad limina* на български епископи след 1948 г.

„През 1952 г. беше истинската Голгота - когато мнозина миряни и по-голямата част от свещениците бяха затворени. С вълнение, а също и с благодарност бих искал да спомена пастири те, мъченици за вярата, които бяха осъдени на смърт и екзекутирани през нощта на 11 срещу 12 ноември 1952 г.: Евгений Босилков, епископ на Никопол, и трима отци усденци - Камен Вичев, провинциал и ръководител на семинарията; Павел Джиджов, иконом на семинарията, и Йосафат Шишков, свещеник в католическата църква във Варна. Епископът на Пловдив Иван Романов, осъден на 12 години затвор, умря в затвора. Дълъжни сме да отдадем почит на паметта на тези изповедници на вярата и да прибавим към паметта им много свещеници, монаси и миряни, преживели мъчения и страдания в затворите или в концентрационните лагери.“

Техният завет

От стр. 1

ни империи, няма вечни царства, вечни идеологии, вечни политически режими, вечен терор и вечна лъжа. Отците Камен, Павел и Йосафат ни завещаха своето „Верую“, а именно, че има само една истина, която пребъдва вечно - истината за Бог, истината за човека, създаден по образ и подобие Божие, истината за достойнството на човека, за неговото настояще и бъдеще. Тази истина бе течен живот, тяхна съдба, тяхна мисия и тя неотклонно я известявала от църковния амвон, тази истина преподавала в класните стаи на учениците си, в тази истина възпитавала поверениите им утрешни граждани на България, защото тази истина лежи в основите на християнските ценности, които всъщност са общочовешки ценности.

И за тази истина те получиха смъртна присъда. Какъв парадокс! Изстрелите в стрелбището през онази нощ на 11 ноември 1952 г. бяха предназначени да отекнат като победоносно „Ура“ в чест на една антихуманна идеология, а всъщ-

ност се превърнаха в тържествен залп в прослава на мъчениците герои и по този начин богоchorеската власт ги увенча с палмата на безсмъртието.

Имената и на тримата мъченици са неразрывно свързани с френските колежи в България в изпълнение на мисията им като преподаватели и възпитатели. Френските колежи водят свое начало още преди освобождението ни от османско робство. През 1864 г. в Пловдив отците усденци откриват първото френско училище „Свети Андрей“, което двадесет години по-късно се разрасва в колеж „Свети Августин“. Именно училището „Свети Андрей“ трасира пътеката, реконструирана във величествена магистрала, по която България тръгна към своята европеизация и по която магистрала отците усденци и сестрите облатки внесоха в България многовековната френска култура и принципите на хуманизма и демократията. Но след 9 септември 1944 г. тези принципи се оказаха противопоказани за комунистическата диктатура, чи-

то цели ясно и категорично бяха формулирани от Ленин и от основателя на Френската социалистическа партия Жан Жорес. „Ние трябва да се борим срещу религията, това е азбуката на материализма, следователно на марксизма.“ И борбата след победата на Октомврийската революция от 1917 г. се превърна в открита война. Но както ни учи историята, всичко е преходно освен истината Господня. Тук на помощ ни идва констатацията на френския писател и мъдрец Виктор Юго: „Нито едно отминало събитие не умира, а продължава да е живо с поука, която ни завещава.“

За нас поука от паметното събитие, което възпоменаваме, е неизменна: вярност към Христовото послание, вярност към Католическата църква, т.е. вярност към кръщелните ни обещания.

Иван ТЕОФИЛОВ

Бележка на редакцията: За благения Никополски епископ Евгений Босилков читателите могат на **намерят подробни и поучителни данни за живота и служението му като свещеник, а от 1947 г. и като епископ в книгите на преподобния отец Фернандо Таконе, пасионист, „Евгений Босилков, защитник на правата на Бога и на човека“ и „Ронкали и Босилков за нова България“, които горещо препоръчваме.**

то да стоя в средата, прав, без да се опират на стените. Така стоях 48 часа. Тъмничарят ми наваше редовно, за да види дали спазвам нареддането. Отгоре светеше лампа. От съседните килии се чуваха гласове. Аз си мълчах...

Освен това от устата им вляхаха всякакви гадости, това се дължеше на тяхното възпитание. Изглежда, че работата им беше да измъчват физически и психически - една истина дяволска работа! Тъй като не исках да признавам нищо, отново ме пъхнаха в малката килия. Но този път на вратата ми дадоха кофа с вода с нареддането: „Ще стоиш в средата на килията в кофата с вода!“ Беше към края на юли и отначало не мислех, че е кой знае какво неудобство да стоя във водата, въпреки че обувките ми бързо се напълниха. Но след 24 часа обувките ми започнаха да ме стягат, краката ми се подуха, липсата на сън ме караше почти да падам...

Друго средство за получаване на признания при „пълна свобода“ беше гладът. Даваха ни храна, колкото да не умрем. Бях като сомнамбул; мислех само за храна. Мислех, че ако имах бутилка олио, щях да я изпия на един дъх. Междувременно моят „приятел“ беше

Из свидетелските показания на отец Горазд КУРТЕВ

Ръкоположението за свещеник на Павел Джиджов,
26 януари 1945 г., Пловдив

на Конгрегацията за делата на светците, Рим, 2002 г.

**ИСТИНА
VERITAS**

5

Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.

Всички трябва да бъдем съвършени

От стр. 1

ци (*oi'Agioi Pantes*) от иконостаса в Роженския манастир, ще открием една обща метафорична фигура - тази на „Космоса“ - белобрاد старец, който държи в лоното си множество души. Това е един символичен начин, за да се представи големият брой светци - невъзможно да се съберат в иконата, невъзможно да се обхванат цифром и словом.

В иконата на Петдесетница над душите, които държи като в плащ образът на Космоса (*o'Kosmos*), има нарисувани огнени езици. Така е, защото Свети Дух не слиза само над 12-те апостоли, но и над всеки изкупен, кръстен и повярвал в Господ Бог човек, над всеки последовател Христов, а техният брой в миналото, настоящето и бъдещето е безчен.

Светостта е призвание универсално, отправено към множество вярващи.

Книгата *Откровение на евангелиста Йоан* говори за 144 000 избрани и помазани от Бог човеци. Символична цифра - съставена от числото 12, като броя на племената Израилеви, но умножено на квадрат - посочваща новия Израил, съвършения Божи народ. Всеки чрез своя дар, чрез своя талант, своята нация, раса, език и сърце, чрез своите сълзи и усмивки трябва да достигне до Агнеша Божи там, в отвъдното, в славата на Отца. Важно е да не губим от поглед целта, да не се оставяме да бъдем смазани от изпитанията. Ако се върнем към Стария завет, ще видим, че светостта е определение, прерогатив на Бог, който единствен е Свет (написано с главна буква). Като библейски възглед светостта показва откъснатост (трансценденталност) на сферата на Божественото от тази на човешкото. По-късно пророците Исаия и Езекия, наричайки Бог „Светия на Израел“, предлагат възможност за взаимовръзка между Светия Бог и светото човечество. Като принос в книгата *Левит* е стихът „Бъдете свети, защото Аз, вашият Бог, съм свет“ (*Левит 11, 44*), показващ светостта като един морален ангажимент, като благодат, като дар, като общение с Бог. Това е като едно посвещение на Израил - принадлежащия на Бог народ да бъде като посредник между Бог и още невярващото човечество. „Вие ще бъдете за мен царство на свещеници и един свят народ“ (*Изх. 19, 6*). Така и в Новия завет светостта е основата, върху която се изгражда Църквата - новият Божи народ - Тялото Христово, на което Той е глава.

На стр. 8

Евангелизаторите първо трябва да евангелизират себе си

Най-важното тайнство за Новата евангелизация е показанието, заяви архиепископът на Ню Йорк кардинал Тимъти Долан в рамките на изказването си пред Синода на епископите, който заседава във Ватикан по темата за Новата евангелизация.

Председателят на Епископската конференция на Католическата църква в САЩ цитира думите на великия американски евангелизатор Божия раб Фултън Шайн, който навремето казал: „Първата дума на Иисус в Евангелието е била „ела“, а последната - „върви“. Новата евангелизация ни напомня, че нейните дейци трябва първо да евангелизират себе си. Затова аз смяtam, че най-важното тайнство за Новата евангелизация е изповедта и благодаря на папа Бенедикт XVI, който ни припомнин това. Тайнствата кръщене, миропомазание и евхаристия изпълват евангелизатора, насычават го, въоръжават го. Тайнството изповед евангелизира евангелизатора, защото носи сакраментален контакт с Иисус, който ни призовава към обръщане на

сърцето и ни вдъхновява да Му отговорим на призыва за покаяние“, каза архиепископът на Ню Йорк.

Кардиналът също така изтъкна, че II ватикански събор е призовал към възстановяне на тайнството изповед, но вместо това, за жалост, по много места това тайнство просто е изчезнало. „Ние търсим съживяване - реформи на структурите, системите, институциите и другите хора. Да, това е хубаво. Търсим отговори на въпроса - какво в този свят е фалшиво? Това не са политиката, икономиката, сецуларизъмът, замърсяването на околната среда, глобалното затопляне... Не. Както пише Честърън, отговорът на въпроса „Какво в света е фалшиво?“ се състои от три думи: „Това съм аз“ - каза кардинал Долан. - Тези думи водят към обръщане на сърцето и към покаяние. Става дума за сърцето, което кани при себе си Евангелието. Именно това се случва в тайнството изповед. То е тайнство на евангелизатора, защото носи сакраментален контакт с Иисус, който ни

призовава към обръщане на

Кардинал Доналд Уърл: В случай на съмнение грабвайте в ръце катехизиса

Кризата в съвременната Църква в Западния свят е резултат от пропуски в сферата на катехизацията и католическото образование, смята кардинал Доналд Уърл. „В САЩ точно заради това изгубихме две поколения католици“, заяви още архиепископът на Вашингтон. Той има ключова роля в заседаващия във Ватикан Синод на епископите, тъй като е посочен от папа Бенедикт XVI за главен докладчик на събранието.

В интервю пред агенция Catholic News Service кардинал Уърл отбеляза, че синодът трябва да даде отговор на проблемите в постъсъборната Църква. Той подчертава, че колкото синодът се базира на непрекъснатостта на католическата традиция, толкова реализацията на неговите решения ще се окаже под силното влияние на секуларизацията, която като цунами удари Западния свят и Европа. Това в частност се отрази и на катехизацията, която бе лишена от смисъл. Миряните бяха приу-

чавани към някаква обща идея - че Бог ни обича и ние обичаме Бог, но без отношение към реалния Иисус Христос. „За съжаление това явление бе всеобщо“, заключи кардиналът.

Той изтъкна, че Църквата още преди 20 години е реагирана на кризата, като е дала на вярващите Катехизиса на Католическата църква. Благодарение на това в САЩ стана възможно възраждането на катехизацията. Проблем обаче си остават църковните университети и католическите богослови, които не уважават нито учението на Църквата, нито католическата същност на своите учебни заведения. В тази област има още много работа, призна архиепископът на Вашингтон.

Наскоро точно по този въпрос кардинал Уърл написа пастирско писмо до 74 семинаристи от своя диоцез, предупреждавайки ги за богослови, които желаят да бъдат католически и се смятат за такива, но проповядват учения, които противоречат на учението на Църквата. „В случай на някакво съмнение грабвайте в ръце катехизиса“, посъветва своите семинаристи кардинал Доналд Уърл.

По www.catholic-news.bg

6
ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.

Света Хилдегард и свети Хуан от Авила - новите църковни учители

Молитва за Нигерия и апел срещу политическите манипулации на религията

С молитва за Нигерия започна седмото заседание на Епископския синод за Новата евангелизация. Епископите изразиха своята духовна близост и солидарност към Църквата в Нигерия, която от дълго време полага усилия за постигане на мир и справедливост с надежда религията да не бъде манипулирана за политически цели, а да бъде средство за помирение.

Епископите насочиха внимание и към скандала съсексуалните злоупотреби. Не трябва да съществува страхът те да бъдат признати, подчертаха епископите, а точно обратното - Новата евангелизация не трябва да забравя жертвите на сексуални насилия, а да се вслуша в гласа им, да разбере болката и недоверието. За това е необходимо създаването на здрава среда за децата, но най-вече промяна в мисленето и структурите на Църквата.

Особена чувствителност синодалните отци проявиха към темата за свещенството. Кризата на вярата и кризата за религиозни звания са свързани може би защото самата Църква не увлича както преди в проповядването на Иисус. Затова изборът по пътя на свещенството не може да бъде продиктуван от удобство, а да бъде „преференциална опция за Христос“. Ако посланието от Евангелието не привлича вярващите, може би това е защото не привлича първо самите свещеници.

Синодът се спря на темата за отношенията между наука и вяра, заявявайки, че те са разделени, но не се противопоставят, тъй като техният обект е един и същ: човешкото същество. Оттук и необходимостта от диалог, „лишен от аргумент и обръкане на свойствените им подходи“.

В този контекст епископската асамблея не забрави болните и страдащи.

матата за възпитанието. Днес много училища и университети, особено католическите, са подвластни на контрола на държавата, която налага свое видждане чрез програми, книги, текстове и формиране на преподаватели. В много случаи, твърдят епископите, особено на Запад това доведе до дехристиянизация.

Предвид секуларизацията епископите признаха успеха на „Дворът на езичниците“ - инициатива на папа Бенедикт XVI и Папския съвет за култура с цел да насычи диалогът между вярващи и невярващи. Епископите подчертаха фундаменталното значение на един друг тип диалог - между религиозния, особено този между християни и мюсюлмани. И при двата типа диалог „изключително важно е евангелското свидетелство“, подчертаха епископите.

Епископската асамблея не забрави болните и страдащи.

В края на шестото заседание участниците призоваха грижата за болните и утехата към страдащите да бъдат включвани в евангелизаторския процес, гледайки на Църквата като общност, оздравена от Господ и следователно оздравителна.

Също така и младежите не бяха изключени от синода. Сред тези, към които се обръща Новата евангелизация, те заемат привилегировано място, защото носят в сърцето си жаждата за Бог. Вниманието на йерарсите се отправи и към децата на разделените и отново женени двойки, които често остават чужди на тайнствата заради своите родители. И такива семейства се нуждаят от специална пастирска грижа...

Относно медиите Епископският синод се обърна към пастори, преподаватели и катехисти да съдействат за „погодното разбиране на евангелизацията в един свят, в кой-

Монс. Физикела: Новата евангелизация е позитивно предизвикателство за Европа

„Новата евангелизация е предизвикателство не само за Църквата, но и за Европа. Това е позитивно предизвикателство, тъй като Новата евангелизация означава Църкви, народите и хората, срещнали в своето минало Христос, още по-добре да Го опознаят. Отново да чутят Неговия глас и да Го почувствува като необходимост особено в сегашната тежка криза“, заяви в интервю за Радио Ватикан монс. Рино Физикела, председател на ватиканското ведомство за Новата евангелизация.

„Кризата в Европа и в САЩ видимо се проявява като финансово-икономическа, но смятам, че тя е последствие на една по-широка криза: кризата на една култура, която не може повече да създава и да гледа в същността на нещата. Това неизбежно засяга човека, който също е навлязъл в дълбока криза. Кризите обаче винаги са преходни и не са окончателни - нито в историята, нито в живота на хората. Затова съм убеден, че трябва да се мисли положително докъм време на криза, защото кризата ще ни помогне да си направим самооценка и да разберем къде се намираме и накъде вървим. В тази перспектива Новата евангелизация помага на объркания и обезнадежден човек. И днес Евангелието и Църквата посочват, че надеждата е в срещата с Иисус и в обществото, в което Той живее. Затова Новата евангелизация не е само предизвикателство за другите, но и лична отговорност, тъй като ни задължава да гледаме към същественото и да свидетелстваме нашата християнска вяра в съвременния свят.“

Църковните движения - Божи дар за Новата евангелизация

Църквата трябва в по-голяма степен да се осланя на опита на католическите движения и общности в процеса на Новата евангелизация. Това смятат кардиналите Станислав Рилко и Петер Ердьо. В свое изказване пред Синода на епископите кардинал Рилко, който е председател на Папския съвет за миряните, заяви, че тези църковни групи с тяхната мисионерска динамика са истински Божи дар. Според него на църковните движения трябва да се гледа като на ценен дар, а не като на проблем, и те следва да бъдат интегрирани по възможно най-добрия начин в пастирската дейност.

Деканът на колегията на кардиналите Анджело Содано призова Новата евангелизация да бъде приета с мъжество и оптимизъм. Новата евангелизация не е просто обучение като например кампаниите за борба срещу неграмотността или интензивните курсове за новите средства за масова информация, където можеш да научиш нещо. Църквата трябва да се противопостави на съвременните предизвикателства и трудности, преодолявайки скептицизма, като за целта използва с Божията помощ своите нови и стари съкровища. В същото време католиците трябва да подхождат с голямо смирение към Новата евангелизация, смятана още кардинал Содано.

Председателят на Съвета на европейските епископски конференции кардинал Петер Ердьо обърна внимание на тревожните признания на системна враждебност спрямо християните. Според него това се отнася за почти всички европейски страни. За това способства изкривеното представяне на християнската вяра и Католическата църква в средствата за масова информация. Те често показват по един клеветнически начин съдържанието на вяра-

та и реалността в Църквата. В началото на асамблеята кардинал Ердьо направи пространен анализ на моментната ситуация и състоянието на вярата в Европа. Той каза още, че в много европейски страни в държавните училища няма католическо религиозно образование. Изтъкна също особената важност на участието на някои католически движения в Новата евангелизация. Според него те са „благословия за Църквата“. Но и самите движения, според кардинала, все пак трябва да се справят с постмодерното изкушение за самодоволство от собствените чувства и представи.

По www.catholic-news.bg

Халдейският епискон Вардуни: Невъзможно е да бъдат евангелизирани мюсюлманите

Интересно изказване направи викарийният епископ от Халдейската патриаршия на Вавилон Шлемон Вардуни. Според него начините за евангелизация до голяма степен зависят от обстоятелствата, при които живеят хората. Съществуват много места, в които не бива открыто да се проповядва Христос, смята епископът. „В мюсюлманските страни не бива да се говори за евангелизация, доколкото последователите на ислама са убедени, че не могат да станат християни“, заяви Вардуни. В такива страни не толкова проповядването, колкото свидетелството чрез личния живот би имало голямо значение. Още повече, че това свидетелство е само по себе си извес-

тиране на Христос. Христос е казал, че трябва да известяваме Евангелието от покривите, но трябва да правим това с голяма мъдрост, за да не решат другите, че искаеме насила да ги направим християни. Необходимо е подходящите думи да бъдат употребявани в подходящото време, като разказваме например за това, че Бог е любов, че трябва взаимно да се обичаме. Това може да повлече след себе си отваряне на сърцата за християнството. Синодът все пак ни напомня за мисионерската заръка на Христос дори с цената на проливането на собствената кръв“, заключи халдейският епископ.

По www.catholic-news.bg

Проф. Арбер: Наука и вяра взаимно се допълват

„Вяра и наука са и трябва да продължават да бъдат взаимно допълващи се елементи за човешкото познание“. Така мисли професор Вернер Арбер, председател на Папската академия за науките, който участва като специален гост на Синода за Новата евангелизация.

В изказването си на осмото заседание лауреатът на Нобелова награда за медицина през 1978 г. и 2011 г., който е първият протестант начело на Папската академия за науките, насочи вниманието на синодалните отци към факта, че „досега науката не е успяла да намери отговори на всички въпроси на човека“, особено за отнасящите се до „естествената сфера“. Роля, която религиозната вяра може да поеме.

В присъствието на папа Бенедикт XVI професор Арбер цитира книгата Изход, за да демонстрира, че още оттогава съществува съгласуваност между вяра и наука, тъй като Стариот завет съдържа логическа връзка на възможни събития за създаването на живота.

„Досега науката не е дала точен отговор за основите на живота или за т. нар. създаване от нищото, което остава като материя за разглеждане от философията“, каза проф. Арбер. Въпреки че смята възможно съществуването на живот на други планети, нобелистът предупреди, че все още „липса на научна оче-

Новото благовестие започва от енорията

Църквата трябва да приеме харизмите и църковните движения като „нова пролет за Новата евангелизация“ - този призив прозвуча на 15-ото заседание на синода за Новата евангелизация. Същевременно тази „нова пролет“ трябва да насырчи онези плодове, които могат да послужат за църковното общение. По тази тема не липсва и самокритика - понякога свещениците не са добре подгответи за приемане на харизмите и църковните движения или проявяват духовна „стагнация“. Вследствие на това, изтъкнаха епископите, харизми-

те угасват, остават сами и понякога влизат в противоречие с учението на Църквата. Затова Новата евангелизация не трябва да ги забравя, а да даде възможност за проява на техния потенциал.

Всеобщата икономическа криза също влезе в полезрението на синодалните отци; тя е препятствие за Новата евангелизация, защото принуждава човек да задоволява само жизненоважни нужди като прехраната. По този начин социалната криза и кризата на вярата са равностойни, което поставя Евангелието под ударите на „икономическата наковалня“. Оттук и предложението за създаване на финансова структура, която да се базира на икономиката на общението и на социалния кредит. Само така може да се постигне защитена финансова система, която да бъде в служба на човека.

Особено внимание епископите отделиха на въпроса за

евангелизацията в страните с мюсюлманско мнозинство. В тях много често християните биват третирани като граждани втора категория, законите ограничават свободата на култа, а насилието обезобразява междурелигиозния диалог. Въпреки това, заявиха епископите, Новата евангелизация е възможна дори в такава обстановка благодарение на възпитателната и милосърдната дейност, които показват реалното присъствие на Църквата.

Друго важно средство за Новата евангелизация е енорията, посочиха синодалните отци, особено в големите многоетнически и многорелигиозни градски центрове. Задачата на енорията е да помогне за преодоляването на съвременното религиозно невежество и да предложи неделната литургия като ярък израз на вярата, изповядвана и известена, но преди всичко да претърпи мисионерския устрем. В залата прозвучаха думите на Йоан-Павел II към енорията: „Да преоткрие себе си и да излезе отвъд собствените граници.“

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.

II Ватикански събор

Съборни документи

СЪБОРНИ КОНСТИТУЦИИ

Sacrosanctum Concilium (за Светата литургия) - 4 декември 1963 г.

Литургията е:

- Извор и цел на живота
- Божие дело и действие на Църквата, или общо дело на Христос и Неговото мистично тяло Църквата

Lumen Gentium (за Църквата) - 21 ноември 1964 г.

Обобщен поглед за целостта на Църквата (Божия народ)

Dei Verbum (за Божественото откровение) - 18 ноември 1965 г.

За източниците на писменото откровение и установеното в традицията

Gaudium et Spes (Църквата в съвременния свят) - 7 декември 1965 г.

Църквата се поставя на разположение за всички хора в съвременния свят, за да защити достойнството на човека, на брака, на семейството и да насырчава напредък на културата.

СЪБОРНИ ДЕКРЕТИ (разяснения на конституциите - специфични аспекти в рамките на четирите общи линии)

Inter Mirifica - 4 декември 1963 г.

(за средствата за социални комуникации)

Orientalium Ecclesiarum - 21 ноември 1964 г.

(за Източните католически църкви)

Unitatis Redintegratio - 21 ноември 1964 г.

(за икуменизма)

Christus Dominus - 28 октомври 1965 г.

(за пастирската служба на епископите)

Perfectae Caritatis - 28 октомври 1965 г.

(за обновлението на монашеския живот)

Optatam Totius - 28 октомври 1965 г.

(за подготовката на свещениците)

Apostolicam Actuositatem - 18 ноември 1965 г.

(за апостолството на миряните)

Ad Gentes divinitus - 7 декември 1965 г.

(за мисионерската дейност на Църквата)

Presbyterorum Ordinis - 7 декември 1965 г.

(за служението и живота на свещенослужителите)

СЪБОРНИ ДЕКЛАРАЦИИ (становището на събора по три важни съвременни проблема)

Gravissimum Educationis - 28 октомври 1965 г.

(за християнското възпитание)

Nostra Aetate - 28 октомври 1965 г.

(за отношенията на Църквата с нехристиянските религии)

Dignitatis humanae - 7 декември 1965 г.

(за религиозната свобода)

Сестрите мисионерки бенедиктинки от Тутцинг през 2014 г. ще честват 100 години мисионерска работа в България. По този повод на всеки три месеца ще бъде публикувана част от книгата на отец Ансем Грюн „Бенедикт от Нурсия“. Тя е преведена от английското издание и се публикува със съгласието на издателите в Германия.

Ако след 1500 години все още се говори за човек, който е удостоен с титлите „Баща на Запада“ и „Покровител на Европа“, той трябва да е наистина необикновена личност. Но ако се консултираме с историците и се опитаме да нарисуваме портрет на свети Бенедикт, ще бъдем разочаровани. Историческите данни за живота и дейността на Бенедикт са неясни; във всеки случай те не дават достатъчно материал, за да се изгради ясна картина за този човек. Отново и отново личността на Бенедикт се изпълзва от нашия поглед. Не можем да го опишем конкретно както свети Франциск. Все пак не свещеникът Бенедикт е този, който ни очарова, а неговата работа. Той живее в своето Правило; чрез него той продължава да работи и до ден днешен да определя живота на много монаси по света. Бенедикт създава модел на живот, който в хода на вековете бива приет с благодарност и прилаган отново и отново като средство за човешкото развитие по пътя към Христос.

Що за човек е този, чийто наставления имат валидност 1500 години и продължават да имат формиращо влияние върху хората и до днес? Ние знаем малко подробности за живота на Бенедикт, които могат да бъдат доказани исторически. Но познаваме неговата личност. Защото през наставленията на Правилото сияе неговата личност. От думите на Правилото долавяме, че той трябва да е бил човек с богат опит; човек, който наблюдава хората, разпознавал в тях силните и слабите им страни; човек, който бил в единство със себе си; човек умерен, способен да води другите, способен да изцелява слаби и болни, да вдъхва кураж и надежда; човек, който знаел как да съчетае хората помежду им и да създаде атмосфера на мир за тях, понеже самият той е бил в мир със себе си. И най-вече той трябва да е бил човек, изпълнен с вяра. Защото сред един свят от хаос той е в състояние уверено, без да се оплаква от злието времена, да предприеме създаването на общност от монаси.

ЖИВОТЪТ НА СВЕТИ БЕНЕДИКТ, РАЗКАЗАН НАКРАТКО

Той бил роден в Нурсия, платото Сабини, около 480 г. Като младеж заминал да учи в Рим. По това време Рим е бил своеобразно значение като столица на империята и показвал признания на упадък. Отблъснат от моралния упадък на града, Бенедикт прекъснал обучението си и се оттеглил в самота. Първоначално се присъединил към група аскети в Енфида (днес Афиле). Но след кратко време той избягал от тази общност и в продължение на три години се криел в една пещера край Субиако. Там той изпитал всички монашески преживявания: глад, смирение, молитва, нападения от демони...

„Докато той бил сам, изкусилият бил с него.“ По този на-

чин папа Григорий описва онова време от живота на Бенедикт в своите „Диалози“, кн. 2. В пещерата си младият мъж е бил нападан от бурите на страсти, борил се срещу тях и излизал победител. Той намери пътя към мир и хармония в себе си. От този момент нататък изльчвал спокойствие и отмора. Победата на Бенедикт над атаките на човешкото съществуване му позволила да стане учител на другите. Хората, които първи намерили пътя към него, са местните пастири. Те пожелали той да им извести Христовото послание. Монасите от един манастир, разположен недалеч, чули за неговата известност и го избрали за настоятел. Но явно Бенедикт бил

ледили от Бенедикт. Оттам ние възприемаме най-съкровените му мисли и как е живял. За това единство на Правилото и живота Григорий пише в своите „Диалози“: Той е написал Правило за монаси, което е забележително по своето усмърение и яснота на езика. Всеки, който иска да знае повече за неговия живот и характер, може да открие в Правилото това, което той е бил като абат; защото животът му не може да се различава от неговото учение.“ (Диалози, 36)

В продължение на векове се е смятало, че Правилото е напълно оригинален труд. Най-новите изследвания показват обаче, че Бенедикт силно разчитал на монашески закони, преди всичко на т. нар. Правило на Учителя. Но сравнението с тези закони ясно подчертава оригиналността и персоналното величие на светеца. През погледа на песимистичен, недоверчив и често взискателен човек Бенедикт влиза в ролята на такъв с доверчив начин на мислене, що

Фигурата на свети Бенедикт

твърде строг за тях. Те решили да го отровят, за да се отърват от него, и така да продължат своя религиозен, но не аскетичен живот. Бенедикт напуснал и отново се оттеглил „в пустинята, която обичал, за да живее сам със себе си, в присъствието на своя Небесен отец“ (Диал. 3). „Той обитавал себе си“, „той се върнал към себе си“, „той бил със себе си“ - с тези думи Григорий посочва специалното отношение на светеца. Бенедикт бил себе си; той не се разсейвал в действията си. Дори и в своята дейност той останал сам; останал цял в това, без да си позволява то да го откъсне от неговия център.

Израстването на Бенедикт в човек, който е напълно в хармония със себе си, не остава без ефект в неговото обръщение. Според Григорий в последствие около него се събрали нови последователи, посочени от самия Бог. За тях той основава дванадесет манастира. На всеки той поставя за ръководител един абат. Той обаче запазва общия надзор. Все повече и повече римски благородници водят синовете си да се обучават при Бенедикт. Но успехът на светеца предизвикал омразата на съседен свещеник. Той изпратил млади девойки да танцува пред килиите на монасите, за да ги изкушават. За да избегне пререкания със свещеника, Бенедикт заминал за Монте Касино. Традицията определя годината 529 като дата на основаването на манастира в Монте Касино - същата година, в която езическата школа в Атина затваря врати. Появява се нова школа - тази на Господ. На хълма близо до Касино свети Бенедикт основава нова монашеска общност и пише Правилото. Правилото е най-ценното съкровище, което сме на-

се отнася до неговите монаси. Това доверие в добрата човешка същност не е било взето за даденост в една епоха, когато пределите на жестокостта са били големи, когато моралните сили на Рим са били изгасени и нямало стимул за появата на ползотворно човешко сътрудничество. В този период на липса на доверие, когато хората живеели в страх и недоверие, Бенедикт се осмелил да вярва в добро у хората и да поведе своите монаси не с ненужна супрост, а с доверие, доброта и братска любов.

При сравнение на Правилото с негови предшественици може да се направи следното описание на автора: Бенедикт притежава добре оформена личност. Във всички свои наставления проявява мъдра умереност. Светецът е наясно с човешките слабости; той знае също, че монасите остават мъже, които трябва да се борят с общите човешки проблеми на съперничество, недоволство, дискомфорт, кавги и неодобрение на другия. Бенедикт гледа тези слабости в очите и не губи присъствие на духа, защото трябва да се справя с тях; по-скоро той се нагажда към тях и лекува онези, които страдат от такива слабости. От думите на Бенедикт става очевидно, че той е не само реалист, но в същото време и оптимист, когото човешките слабости не довеждат до отказ или ирония, но който би могъл да живее удобно и тихо с вкоренено чувство за хумор и силно да разчита на Божията благодат в средата на човешкото обръкване. Бенедикт не представя себе си като лидер, който е извършил изключителни подвиги с групата си, а като лекар, чието задължение било да лекува болни и слаби, за да станат годни за

служба в школата на Господ.

За да бъде човек толкова справедлив и мъдър, той трябва да се бори много със себе си. Мъдростта, която се появява в Правилото, дава намек за опита, който той самият е имал. Бенедикт е изправен да се бори и срещу опасностите на злото; в търсene на вътрешната поченост той поглежда в дълбините на човешкото съществуване, така че нищо човешко не му е чуждо. Но той също научава за силата на благодатта, която може да ни лекува. И така, той бива мъдър лекар, който разбира как да общува с хората, без да ги стряска с прекомерни искаания, а като ги приема с техните слабости и така е в състояние да ги лекува.

Влиянието на Бенедикт приживе било минимално. Той създад една общност и я ръководил до смъртта си, вероятно до 547 г. Григорий говори за неговата проповед пред езичниците, за срещата му с готския крал Тотила, който бил дълбоко впечатлен от светеца и укротил жестокостта си след тази среща. Но ние напразно търсим в биографията му събития, които ще дадат определения като „Баща на Запада“ и „Патрон на Европа“. Неговото влияние изхожда от Правилото. Неговата работа е по-важна от неговата фигура. Бенедикт не се хвали със себе си и своята оригиналност, но в Правилото той посочва начин - начин, пътувал през вековете за неизброймо много монаси, които те намират за полезен. И все пак Правилото никога не се е разбирало единствено като ръководство за монаси. В Средните векове то е било използвано като инструкция за синовете на благородниците и модел за принцове. Явно Правилото изразява преживявания, които са ползотворни за обучение и ръководство на хора.

Историята за дейността на свети Бенедикт ни наಸърчава да се питаме какво може той да ни каже днес, какво е неговото послание за нас, модерните хора, не само за монаси, а за всички, които търсят Бог. В това начинание само някои от характерните аспекти на посланието му могат да се подчертаят, аспекти, които изглеждат важни за нашата сегашна ситуация. Всяко време подчертава различни гледни точки. Веднъж се акцентира върху посъкването на ръчния труд, друг път - върху творческо-културната сила на Правилото; или това може да бъде любовта му към литургията, неговото чувство на ред, неговата мъдра умереност. В изследването и анализирането на Бенедикт всяка епоха изважда на преден план своите собствени нужди и желания си да ги преодолее. Така неведнъж се появяват субективни картини. Това е напълно нормално. Все пак изображенията трябва винаги да отговарят на фигураната и на думите на Бенедикт, за да не би да му бъдат приписани неща и идеи, които нямат нищо общо с него. Оттук следва, че е най-добре самият светец да бъде говорител на фона на нуждите, които ни тревожат днес в търсенето на духовен живот.

Превод от английски:
Мария ПЛАЧКОВА
Редакция:
Мария ЧЕПИШЕВА
Сестра **Мария Агнес СЕРИНА, OSB**

Всички трябва да бъдем съвършени

От стр. 5

Църквата, това е „общението на светците“, което изповядваме във Веруюто, общението в святост на живите с вече отпътувалите в Царството на Отца, единство на триумфиращата с борещата се Църква. Затова да си свят не е изключение от правилото, а норма на християнското съществуване. Както пише богословът Фон Шпайер, „светците са доказателство за възможността на християнството, възможност, отворена за всички, защото всички трябва да бъдем съвършени, както е съвършен нашият Небесен Отец“ (Мт. 5, 47).

Светостта като отказ от света не е мазохизъм и желание за самобичуване, а един отказ радостен, отворен и проектиран към намирането, към построяването на Новия свят, неподвластен на князя на този свят. Търсенето на светостта е търсенето на Бог, на това, което е Негово пътища, но най-вече на Неговата любов.

Признаването на Христос, за което ни говори празничното Евангелие (Мт. 10, 32-33, 37-38; 19, 27-30 по източния обред), произтича от нашата вяра и от нашата любов към Него. Изискването на Христос да Го признаем пред човеци, които носи категоричен характер, защото Той е и трябва да бъде център на всички наши желания и стремежи, защото Той е крайната цел на нашия живот и единственият път за неговото достижение.

Който се отрече от Христос пред човеци, поради страх от смърт и преследване, поради малодушие, загрижен да не изгуби своя престиж, блага и привилегии, или показвайки безразличие към истините на Евангелието и Царството небесно, от него и Божият Син ще се отрече и ще каже: Не ви познавам, идете в огъня вечен! Среден път няма - или си с Бог, или срещу Бог. И светците, които на този ден празнуваме, са живият пример на тези, които не са се посранили, които са обикнали Бог до край, оставайки верни на Него до смъртта на тялото даже.

За тях Господ ще каже „Вие сте мои приятели... Не ви наричам повече слуги, но ви наричам приятели.“ А за да заслужим това спасително приятелство, нека всеки за себе си се замисли - на кого или на какво отдава предпочитание, кой или какво е номер едно в неговия живот. Днешното Евангелие е силно и радикално. То казва, че дори този, който предпочете баща или майка, брат или сестра, жена или деца, имот или нива пред Бог, не е достоен за Него.

На стр. 10

**ИСТИНА
VERITAS**

**Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.**

Вселенският патриарх Вартоломей I към папа Бенедикт XVI: Да свидетелстваме заедно посланието за спасение

„Любов“ и „желание за хармония“, „диалог“ и „взаимно уважение“ са ценностите, свидетелствани от Вселенския патриарх Вартоломей I на церемонията за откриването на Годината на вярата, която възпоменава 50 години от откриването на II ватикански събор. В споменото си той припомни етапите, довели до започването на богословски диалог между католици и православни.

Вартоломей I подчертава стремежа към единение, предизвикано от II ватикански събор, ускорил желанието за единение и между Православните църкви. „Единението между християните, за което Христос се моли, преди да бъде предаден в Гетсиманската градина - посочи Вартоломей I, - е в служба на общото свидетелство на посланието на спасение и изцеление за нашите по-малки братя: бедните, потиснатите, отхвърлените в света, създаден от Бог...“

С Христос, нашия крайъгълен камък, и с общата ни традиция ще можем - или по-скоро ще бъдем способни благодарение на дара и благодатта Божия - да постигнем едно по-добро взаимно зачитане и един по-цялостен израз на Тялото Христово. С нашите взаимни усилия, съответстващи на духа на традицията на първата Църква, и в светлината на Църквата от съборите от първото хилядолетие можем да изпитаме видимото единство, което се намира само отвъд нашето днешно време.“

В настоящата ситуация на насилие, разцепления и разделения, които се усилват между народите - продължи патриархът - нека любовта и желанието за хармония, които заявяваме тук, и разбирателството, което търсим с диалога и взаимното уважение, бъдат като пример за нашия свят.

Япония

Да преоткрием радостта на вярата

„Да преоткрием заедно радостта на вярата и чрез нея да живеем любовта и надеждата за едно по-добро бъдеще за японското общество, засегнато днес от страх и несигурност.“ С това послание японските епископи откриха Годината на вярата, която попада в контекста на икономическата криза, демографския упадък, въпроса с ядрените централи, самоубийствата в страната, трудностите в човешките отношения и в семействата. „Посланието е въплътът на много хора, търсещи смисъла на живота и на спасение-

то“, пишат епископите в пастирското послание към вярващите в страната. „При тези обстоятелства, които получихме ценния дар на вярата, сме настърчени да я свидетелстваме чрез нашите дела и постъпки, защото сме избрали да бъдем с Господ, за да живеем с Него (Porta fidei, 10).“ В този смисъл, се казва още в посланието, драматичният опит от земетресението през 2011 г. в Япония и последвалото ядрено бедствие във Фукушима отново поставят въпроса как всеки да живее вярата. Тази трагедия ни научи да бъ-

дем близо едни до други и ни откри радостта да живеем заедно с надежда в бъдещето. Посредством тази трагедия Бог даде нова светлина на нашата вяра. Японските епископи подчертават, че Годината на вярата е повод да преоткрием тази благодат и заедно с папата призовават вярващите японци да задълбочат тази вяра посредством молитвата, Словото Божие и Евхаристията. Един път - се казва в заключение, - който не може да бъде извърян самостоително, а са-мо заедно.

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.

Прага 14 францисканци, мъченици за вярата, обявени за блажени

На тържествена церемония в пражката катедрала „Свети Вит“ на 13 октомври бяха обявени за блажени Фридрих Бахщайн и неговите 13 другари - всички от ордена на Малките братя, убити в техния манастир на 15 февруари 1611 г. Това е първата беатификация през Годината на вярата за 14 мъченици, убити от омраза към вярата в Прага от озвърена тълпа. Кардинал Анджело Амато, специален папски пратеник, префект на Конгрегацията за делата на светците, обяснява:

- Това бе омразата срещу Католическата църква, заради която католиците монаси и миряни живееха в непрекъсната опасност за живота. Никой не можеше да обвини францисканците от манастира на Дева Мария на благодатите в национализъм или политически конспирации, защото в поголямата си част те бяха чужденци и чужди на социално-политическите борби. От тогавашни източници се вижда, че те напълно са осъзнавали опасността, която ги грозяла като свидетели на вярата.

- Отец Фридрих Бахщайн от Баумгартен в Бохемия е

бил учител на новистите. Някои от тях са умрели, защищавайки Евхаристията или параклиса на Дева Мария, където са погребани. Но тази беатификация би ли могла да наруши икуменически връзки?

Кардинал Амато пояснява: - Не смятам, напротив, би могла да ги засили. Тържественото провъзгласяване за блажени на тези героични монаси настърчава всички нас да побеждаваме злото с добро, като не забравяме думите на Господ, който казва: „Обичайте вашите неприятели, правете добро на тези, които ви мразят, благославяйте тези, които говорят лошо за вас, молете се за тези, които се отнасят зле към вас.“ Блажените мъченици не мразеха, а се молеха, работеха и вършеха добро. Те бяха скромни свидетели на Христовата любов, на Неговия кръстен път, на Неговата прошка. Тяхната беатификация вдъхновява чувства на мир, братолюбие и радост. Нека от тяхното семе израсне величествено дърво, носещо цветя и плодове на човешко помирение и братолюбие.

На 29 септември над 300 деца и младежи се събраха в Борисовата градина, за да подкрепят възрастните хора в нужда. Всички те участваха в „Бягащо чудо“ - младежки благотворителен крос, организиран от „Каритас“ - София, с подкрепата на Столична община. Само за

3 часа успяхме да съберем 1635 лв. С част от сумата ще подпомогнем доброволческата група на енорийския „Каритас“ в Пловдив, а останалата част от даренията ще осигури домашни грижи за 20 души в продължение на 1 месец.

Кросът е част от инициативите на „Каритас“ - София, посветени на Европейската година на връзка между поколенията и достоен живот за възрастните хора, и се осъществи в подкрепа на програмата „Домашни грижи“, по която „Каритас“ - София, работи вече 10 години.

Международна среща за обмяна на опит между енорийски свещеници

На 10 и 11 октомври в София се състоя Международна среща за обмяна на опит между енорийски свещеници, организирана от „Каритас“ - България, с подкрепата на „Каритас“ - Италия, и CRS. Инициативата е част от проекта „Регионално партньорство за развитие на „Каритас“ в енорийската общност“ и се реализира в рамките на общата стратегия на „Каритас“ в Югоизточна Европа за развитие на доброволчеството в енорийската общност. В срещата участваха енорийски свещеници от България, Босна и Херцеговина, Италия, Черна гора, Сърбия, Косово и Словения, желаещи да развиват организирани милосърдни дейности в своите енории.

Една от основните теми на семинара, която провокира размисъл и дискусия, беше „Теологичните основи на милосърдието в пасторалната дейност в енорите“, представена от дон Салваторе Фер-

динанди, духовен наставник на „Каритас“ - Италия. Бяха изложени три модела на теологичната основа на милосърдието: моделът на Триединството; историческият аспект на милосърдието и моделът АГАПЕ - и трите, базирани на Съционалната доктрина на Католическата църква, енциклика „Deus caritas est“ и на II ватикански събор.

По време на двудневната среща участниците се запознаха и с регионалното партньорство за развитие на „Каритас“ в енорийската общност и неговите постижения и перспективи. Споделиха своя опит в работата с доброволците и нуждаещите се, изложиха конкретни за съответните енории нужди и проблеми и коментираха възможните решения. Чрез презентации бяха представени добри примери от региона за развитие на енорийски „Каритас“.

„КАРИТАС“

„Бягащо чудо“ в подкрепа на възрастните хора в нужда

ществи в подкрепа на програмата „Домашни грижи“, по която „Каритас“ - София, работи вече 10 години.

„Бягащо чудо“ е комбинация между благотворителен крос, организиран от „Каритас“ - София, с подкрепата на Столична община. Само за различни ателиета и благотворителен базар. Участниците тичаха и след това с подкрепата на лични спонзори дариха по 1 лв. за всяка пробягана обиколка. На края всички получиха грамоти и награди.

Много учители, родители и социално ангажирани фирми се отзоваха и дариха в подкрепа на нуждаещите се възрастни хора. Дарения се събирала и на щанда „Кафе за по-

мощ“, чрез благотворителен пазар на сувенири, изработени в центровете за деца с увреждания на „Каритас“ - София, както и чрез благотворителна томбола, наградите за която бяха предоставени от спонзори.

Освен да участват в кроса всички имаха възможност да надникнат в над 10 арт ателиета, където доброволци демонстрираха пред децата различни умения: работа с грънчарско колело, рисуване с къни, работа с филц, игра с театрални кукли, изработване на бижута и маски, самолетчета от хартия и много други.

Децата и младежите от Дом на културата „Средец“ в продължение на 2 часа създаваха прекрасно настроение за всички, а след това празникът продължи с поздрав от Софийския духов оркестър и завърши с българско народно хоро.

Благодарни сме на всички, които ни подкрепиха, и се готовим за „Бягащо чудо - 2“.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Свети Херменегилд (Ерменегилд) Готски

Херменегилд е син на готския крал Леовигилд. През 570 г. той е сгоден за Ингундис - дъщеря на Зигиберт I от Астразия. Подтикнат от нея и епископ Леандер от Севиля, Херменегилд се отказва от арианството. Баща му, разгневен от това, нареджа да го арестуват в 584 г. в Севиля. След едногодишен престой във Валенсия Херменегилд е обезглавен в 585 г. в Тарагона, защото отказва да приеме причастие от ръката на ариански епископ.

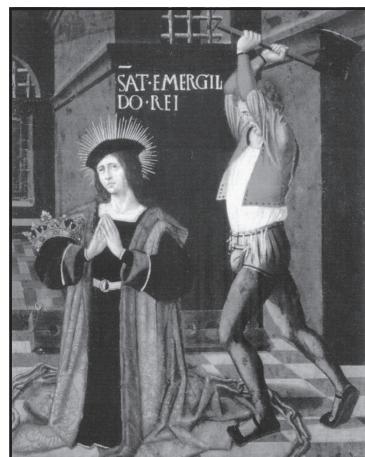
Гробът му е в Севиля. Името му означава възмездие и военен мъж. В календара е означен като кралски син, мъченик, роден в Севиля и починал на 13 април в Тарагона през 585 г. Канонизиран е и особено почитан от йезуитите. В 1586 г. папа Сикст V нареджа неговия празник да се чества в цяла Испания. Атрибути на брадва (секира, сътър).

Из „Ökumenisches Heiligenlexikon“

СТРАДАНИЕ НА СВЕТИЯ МЪЧЕНИК ХЕРМЕНЕГИЛД ГОТСКИ, ЦАРСКИ СИН

Херменегилд, син на готския цар¹ Леовигилд², е обърнат от арианската³ ерес в православната вяра от испанския епископ Леандър. Леовигилд, сам арианец, бил огорчен, защото синът му изоставил арианството и се стараел да го върне отново към своята ерес. Той го увещавал с ласкови слова и го умолявал като баща да остави католическата вяра и да бъде в мислите си заедно с него както и преди; когато видял непреклонността му, го заплашил с мъчения и рани. Но синът оставал непоколебимо във вярата - като стълб, и не отдавал никакво значение ни на бащините ласки, нито на заплахите. Леовигилд, изливащ над него силната си ярост, преди всичко лишил сина си от царския престол и управлението, от наследство и от цялото имущество, после, като не виждал промяна в мисленето му, оковал врата, ръцете и краката му в железни окови и го затворил в тясна, мрачна тъмница. Но блаженият Ерменегилд, макар и млад на години, но стар в разума, пренебрегнал земното царуване. Той търсил с цялата си душа небесното и лежейки вързан в тъмницата, се молел на всесилния Бог да го укрепи в това страдание. При настъпването на великия празник Пасха цар Леовигилд повикал един ариански епископ, пра-

тил го през нощта в тъмницата при сина си, за да получи Ерменегилд от неговите ръце арианско причастие и ако той се причести, обещал да му възвърне предишната родителска любов и чест. Но светият страдалец с негодуване се отвратил от арианския епископ и доблестно изобличил неговата зла вяра, прогонил го от себе си, неприемайки еретическото причастие. С пречистите и животворящи тайни и кръв Христова той бил причестен от православен презвитер, изпратен тайно от епископ Леандер, а арианският епископ се върнал посрамен при бащата и му разказал всичко, което бил чул от сина му. Тогава царят, изпълнен с неизразима ярост, скърцайки със зъби, веднага изпратил боляри от своите приближени,

Икона от XV век

давайки им заповед да убият Ерменегилд в тъмницата. Те отишли и със секира му отсекли честната глава. И били чути сладостните гласове на свети ангели, които пеели над святото му тяло, и били видени в нощта горящи свещи. Вярващите, които видели това, се радвали и благодарили на Бог, прославящ с такива чудеса Своя верен раб след страдалческата му кончина, а злите се засрамили и ужасили. Бащата - убиец, разкажайки се за извършеното убийство на невинния, се разболял от скърб; той искал да се откаже от арианството и да приеме православието, но се боил от арианите и така не се сподобил да бъде причислен към православните. Когато наблизила кончината му, той повикал при себе си бившия по това време епископ Леандер, когото по-рано не обучал и преследвал, и го умолявал да напътства в боговдъхновеното учение на православието по-младия му син Рехадер, когото направил наследник на своето царство, както по-рано

напътствал Ерменегилд. Леовигилд починал, а Рехадер се възцарил и веднага приел православната вяра според напътствието на епископ Леандер и привел в православната вяра цялата готска земя, която по-рано била заразена от арианската ерес. Тялото на свети Ерменегилд - своя по-голям брат, той почел с подобаваща чест, като мъченик Христов, за когото подобавало евангелското слово: „Ако житното зърно, паднало в земята, не умре, остава си само; ако ли умре, принася много плод“ (Ин., 12, 24). Защото страдалецът Христов, подобно на пшеничено зърно, бе готов да умре за Христос, но плод на неговата смърт стана православният живот на целия народ на тази земя; всички започнаха православно да вярват в Христос Бог, Единосъщния и Равночестния с Отец и Светия Дух, да бъде славата Му во веки, амин.

БЕЛЕЖКИ:

1. Готите са живели на изток от Дунав и реката Днестър ги разделяла на остожти и вестготи. От III в. те влизат в отношения с римляните, които непрестанно нападат, и постепенно започват да приемат християнството. Във втората половина на IV в. поради честите навлизания на хуните от Азия, вестготите получават разрешение да се заселят в Тракия, в пределите на Римската империя, при условие непременно всички да приемат християнството. Последното се разпространява при тях под формата на арианство. Когато се отдалечили от пределите на Римската империя, вестготите пренесли арианството в Испания, където в 415 г. основали свое царство. Там са станали събитията в това житие.

2. Царувал във втората половина на VI в. Той направил своя син свети Ерменегилд съзупервител, като му назначил местопребиваване в Севиля, а самият Леовигил живял в Толедо.

3. Названието на ерата произхожда от името на Арий, Александрийски презвитер, живял в IV в. Желаещ да премахне от християнското учение за троичността на лицата всичко, непостижимо за разум в Бог, Арий учи, че Божият син не се ражда предвечно от съществото на Бог Отец, а е сътворен от Него от небитието във времето, че не е единосьщен с Него и не е равносъчен. В тази ерес решително се отрича Божествеността на Иисус Христос и нашето изкупление в Него, накратко - цялото християнство се опровергава. Арианството било широко разпространено на изток и на запад. То дълго вълнувало умовете и произвеждало смут в Църквата - даже и след като било осъдено на Първия вселенски събор в Никея в 325 г. Тази ерес срещнала най-силния и ревностен противник на събора и след това в лицето на св. Атанасий Александрийски.

Текстът е от „Жития на светци“ - св. Димитър Ростовски, Православна енциклопедия, Москва 1905 г., Синодално издателство.

Превод от немски и руски:
М. РАЙКОВА

В дома на Дева Мария

Край бреговете на Егейско море, на хълм близо до Ефес, в Мала Азия, скътана сред китна земенина, провидението е позволило през 1891 г. да се открият развалините на малка черква от XIII век, построена върху останки на постройка от I век. Проучванияни кара да мислим, че точно до това място свети Иоан е довел Божията майка, след като Христос от кръста му я поверили: „Ето Майка ти!“ „И от оня час ученикът - който Иисус обичаше - я прибра при себе си.“

След възнесянето на Христос и сплизането на Свети Дух над апостолите те тръгнали по света да разпространяват Христово учение. На апостол Иоан е поверен район около старинния римски град Ефес - Ефес. И там над града той уредил малък скромен дом за майката Исусова - днес едно свято място за поклонничество.

Бог помогна да се организира и в България една група и с пълен автобус тръгнахме и ние да се поклоним там, където папи, богословети и миряни отиват с почит. 48 вярващи от Куклен и Пловдив, от Ямбол и София образувахме една сплотена група. В навечерието на празника Покров Богородичен и на малката света Тереза ние преминахме Дарданелите с ферибот и продължихме цяла нощ на юг. На разсыпане бяхме в Ефес и при дома на Дева Мария. Бяхме между първите поклонници в ранното утро, обградени със свежият въздух под синьото небе, съзерцавано от Богородица, и тишината в една прелестна природа! Тихи молитви и запалени свещи край старата сграда и погледи, отпразднивани към малкото олтарче със статуята на Непорочно зачената - така, както е била наименена в руините, китките на ръцете липсват. Замисляме се - може би Дева Мария иска да ни каже: „Аз съм без ръце, бъдете вие моите ръце и работете за царството Божие!“

До дома на Мария е построено място за отслужване на литургия. Отец Даниел и отец Иоан отслужиха славянска литургия. За отиващите към светилището поклонници и туристи беше интересна тази не тъй позната служба. Имахме много време да приемем в душите си атмосферата, светостта на то-

ва място и да поставим на стена на хълм близо до Ефес, в Мала Азия, скътана сред китна земенина, провидението е позволило през 1891 г. да се открият развалините на малка черква от XIII век, построена върху останки на постройка от I век. Проучванияни кара да мислим, че точно до това място свети Иоан е довел Божията майка, след като Христос от кръста му я поверили: „Ето Майка ти!“ „И от оня час ученикът - който Иисус обичаше - я прибра при себе си.“

След пет часа престой, изпълнени с радост и божествен мир, свързани молитвено с Мария и помежду си, усетили неимоверното благоухане и светостта на този къс земя, ние продължихме към развалините на стария Ефес, за да се поклоним и на гроба на свети Иоан апостол (добре запазен сред останките на грандиозна базилика), който по тези земи е работил и написал своето Евангелие и Откровението.

Отец Даниел беше организирал за нас време за молитва и часове за отмора и две прекрасни нощувки в хотелчета край морето. Турция се е погрижила за светилищата и старините в района, но и за благото на жителите и гости.

На втория ден преминахме и през шестмилионния град Измир, за да участваме в благодарствената литургия, отслужена в черквата на доминиканците „Дева Мария на светата броеница“ в месеца на броеницата.

Три дни общи и отделни снимки, разговори и разходки. Очите ни се възхищаваха на пищната природа и обширните маслинени плантации, уредени плахки и градчета.

И всичко ни говореше за един свят, в който преди 20 века са работили апостолите Христови и са осигурили нашето християнско бъдеще!

Накрая минахме и през Одрин - толкова близък на българското църковно минало. Там посетихме и българската черква „Св. Константин и Елена“, за да се помолим и за единството ни с православието.

Обогатени душевно от тези три дни и нощи на поклонничество, се завърнахме в България, благодарейки на Бог за благодатите на това пътуване и на Църквата ни, която ни предлага поклоннически пътувания за обновяване на вярата ни и за по-голямо сплотяване между нас, вярващите, в малката ни католическа общност в България.

Това беше за участниците една добра подготовка на душите за Годината на вярата!

Владислав ТОМИЧ

Всички трябва да бъдем съвършени

От стр. 8

С една дума, любовта ни към Бог трябва да превъзходи всяка друга любов, всяко земно привличане. А дали това е възможно - точно днес празнуваните светци на Църквата ни го показват на дело.

И ще завърша с един цитат на писателя Жорж Бернанос: „Нашата Църква е Църква на светци. За да бъде свят, кой

епископ не би дал пръстена си, короната и жезъла, кой кардинал не би дал пурпурната си мантия, кой папа не би дал цялото си свое земно наследство? Кой не би искал да има силата да се впусне в тази чудна авантюра? Който е разбрал това един път, той е проникнал в сърцето на католическата вяра, усетил е в тялото си

Отец Петко ВЪЛКОВ

една тръпка, различна от тази на смъртта, една надежда отвъд човешка. Цялата съвкупност от мъдрост, сила, дисциплина и величественост на Църквата е нищо по само себе си, ако не е одухотворено от светостта“ (из „Jeanne relapse et sainte“).

Истината

10

VERITAS
Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.

В Годината на Вярата нека поговорим за нея и за това как Въсъщност я срещаме

Да знаеш да слушаш

На един стар дъб седял един стар бухал. Колкото повече научавал, толкова повече мълчал и колкото повече мълчал, толкова повече научавал.

Мауро произхождал от добро семейство, с любещи родители, двама братя и една сестра, които имали успех в живота - в училището и в общество. Живеели в хубав квартал и Мауро имал всичко, кое то едно момче можело да желае. Но още в основното училище на Мауро веднага бил лепнат етикетът „специален“ субект. В средното училище бил „непригоден досадник“. В горните класове започнал да ниж едно след друго изключвания и ужасни оценки. Една неделя учителят му се срещнал със семейството и казал:

- Мауро върви много добре през този период. Много сме доволни от него.

- Може би ни бъркате с някое друго семейство... - казал бащата. - Нашият Мауро с ние не може да се справи. Много сме объркани и не можем да разберем причината.

Докато учителят си отивал, майката отбелязала:

- Да, обаче като се замисля, Мауро не си е навличал беди през последния месец. А и също така винаги ходи на училище рано и остава повече от необходимото. Какво ли става?

При връчването на първите свидетелства родителите на Мауро очаквали ниски бележки и слаби оценки за поведението му. Но - обратно, в свидетелството имало добри оценки и специална бележка за поведението му. Майка му и баща му били объркани.

- Ти до кого седиш, та имаш тези оценки? - попитал баща му със сарказъм.

- Всичко постигах сам - отговорил смирено Мауро.

Учудени и не съвсем уверени в това, родителите на Мауро го завели обратно в училище, за да говорят с директора. Той ги уверил, че Мауро върви много добре.

- Имаме нова помощник-учителка и изглежда, че тя има особено влияние върху Мауро - казал той. - Мисля, че трябва да се запознаете с нея!

Когато тримата се доближили, жената била с наведена

глава. Необходим ѝ бил само миг, за да усети, че има посещение. Когато разбрала това, се изправила и започнала да жестикулира с ръце.

- Но какво е това? - попитал възмутен бащата на Мауро. - Езикът на знаците? Та тази жена е глухоняма!

- Точно затова е така изключителна! - казал Мауро, който застанал по средата. - Тя прави много повече, татко, тя знае да слуша!

Защо да се молим?

Веднъж едно момче попита до мъдреца, с когото се разхождало:

- А защо трябва да се моля?

Точно в този момент в небето прелитало ято прелетни птици и един самолет.

- Виждаш ли, моето момче, тези птици и самолета? - попитал мъдреца.

- Разбира се, че ги виждам!

- Е, добре - продължил мистикът, - в едно нещо самолетът и птиците са еднакви: имат ограничено количество гориво, затова рано или късно трябва да се приземят, за да заредят, независимо дали става въпрос за бензин за самолета или мушки за птиците!

Момчето, сияещо, се обърнало към мъдреца и казало:

- Благодаря! Сега разбрах защо трябва да се моля!

Без молитва в живота рано или късно оставаме „на сухо“ и не можем да отидем повече никъде...

Маргарита ВАСИЛЕВА

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.

Аз обичам Свищов

От стр. 1

раклис „Свети Пророк Илия“; ДТГ „Д. Хадживасилев“; първо българско читалище; община Свищов; СА „Д. А. Ценов“; крепостта „Калето“; храм „Свети Димитър“; пристанище Свищов; „Св. Николско училище“; къща-музей „Алеко Константинов“ и пожарната. Децата трябваше да посетят тези обекти. Самите деца - 45 на брой, между 7 и 13 години, от различни училища в града, бяха разпределени в четири групи: „Щастливци“, „Моряци“, „Легионери“, „Стоте първи нещата“. Всяка група беше ръководена от двама отговорници.

Началото бе дадено в 9,00 ч. в Градската градина пред

новия паметник на нашия съгражданин и родолюбец проф. Иван Шишманов. Всички деца и техните ръководители бяха приветствани от зам.-кмета на община г-н Пламен Александров. Той каза, че е възхищен от тази инициатива и прави поклон на организаторите за тази родолюбива и възпитателна игра. Пожела успех и даде старт на състезанието, като преряза лентата.

След кратки напутствия де-

цата и ръководителите им, облечени в оранжеви блузи, потеглиха по своя маршрут.

На всеки обект ги очакваха аниматори, които провеждаха кратки беседи, състезателни игри, задаваха въпроси за самия обект. Групите получаваха точки за изпълнението на поставените задачи и снимки на забележителностите, които бяха части от пъзел.

Накрая всички се събраха в католическата черква и сглобиха частите на пъзела. Отец Патрик обяви класирането. Имаше награди за всички участници - за старанието, за желанието да опознаят още по-добре родния град, за спортния дух. На видеостена видяхме снимки на децата по време на играта. Получихме и почерпка, подгответа от нашите отзивчиви доброволки.

Тази игра се оказа много интересна и полезна за нашите деца. Бихме се радвали, ако и други организации приемат идеята и я разват и обогатят, за да могат децата наистина да обикнат родния Свищов.

Група аниматори от енория „Св. св. Кирил и Методий“, Свищов

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава втора Тайнствата на изцелението Член 5

Помазване на болните - Елеосвещение Тайнството на болните

IV. Въздействията на това тайнство

1521 Единение със Страданието на Христос. Чрез благодатта на това тайнство болният получава силата и дара да се съедини по-съвършено със Страданието на Христос: той е посветен по особен начин, за да даде плодове чрез уподобяването си на изкупителното Страдание на Спасителя. Страданието, последица от първородния грех, получава нов смисъл: то става съучастник в спасителното дело на Исус.

1522 Църковна благодат. Болните, които приемат това тайнство, като се присъединяват доброволно към страданието и смъртта на Христос, допринасят „за благото на Божия народ“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 15). Като отслужва това тайнство, Църквата в общението на светците се застъпва за доброто на болния. А болният на свой ред допринася чрез благодатта на това тайнство за осветяването на Църквата и за благото на всички хора, за които Църквата страда и се принася в жертва на Бога - Отца чрез Христос.

1523 Подготовка за последното преминаване. Ако тайнството на Елеосвещението е определено за тези, които страдат от тежки болести и недъзи, то в още по-голяма степен е предназначено за тези, които са на път да напуснат този свят, („in exitu vitae constituti“) (CONCILII TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento extremae Unctionis, c. 3: DS 1698), така че то се нарича още „тайнство на заминаващите си“ (sacramentum exequuntium) (Ibid.). Елеосвещението завършва на шето уподобяване в смъртта и Възкресението на Христос, кое то кръщението е започнало да прави. То е последното от светите помазвания, които бележат целия християнски живот. Кръщението ни е поставило в новия живот; Миропомазването ни е подкрепило за битката в този живот. Това последно помазване ни укрепва в края на нашия земен живот със здрава крепост за последните битки преди влизането в Дома на Отца (Вж. CONCILII TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento extremae Unctionis, Prooemium: DS 1694).

V. Предсмъртното причастие, последното тайнство на християнина (Биатикум)

1524 На тези, които са на път да напуснат този свят, освен Елеосвещението Църквата поднася Евхаристията като предсмъртно причастие. Прието в този момент на преминаване към Отца, Причастието с Тялото и Кръвта на Христос има търде голямо значение и важност. То е семе за вечния живот и сила за възкресение, съгласно думите на Господ. „Който яде Моята път и пие Моята кръв, има живот вечен и Аз ще го възкреся в последния ден“ (Ин. 6, 54). Тайнството на умрелия и възкръснал Христос, Евхаристията, тук е тайнство за преминаване от смърт към живот, от този свят към дома на Отца (Вж. Иоан.13, 1).

1525 И така, както тайнствата на Кръщението, Миропомазването и Евхаристията съставят едно единство, наречено „тайнства на християнското посвещение“, може да се каже, че Покаянието, Елеосвещението и Евхаристията - в качеството си на последно тайнство, съставляват „тайнствата, които подготвят за Отечеството“, или тайнствата, които приключват земното странстване.

Накратко

1526 „Болен ли е някой между вас? Нека повика презвитери те църковни, и те да се помолят над него, като го помажат с елей в името Господне. Молитвата, произлизаша от вярата, ще изцели болния и Господ ще го дигне; И ако грехове е сторил, ще му се простят“ (Иак. 5, 14-15).

1527 Тайнството Елеосвещение има за цел да поднесе на християнина, който изпитва трудности, тясно свързани с тежко заболяване или старост, особена благодат.

1528 Подходящ момент за получаване на Елеосвещението е времето, когато болният започне да изпада в смъртна опасност поради тежко заболяване или старост.

1529 Човек може да получи Елеосвещението винаги когато се разболее тежко, а също така да го получи отново при влошаване на болестта.

1530 Само свещениците (презвитери и епископи) могат да дават тайнството Елеосвещение; за да го извършат, те използват масло, благословено от епископа или при нужда от самия отслужващ свещеник.

1531 Същественото при отслужването на това тайнство се състои в помазването върху членото и ръцете на болния (в Римския обред) или върху други части на тялото (в източния обред), помазване, придружено от литургична молитва от отслужващия свещеник, който измолва специалната благодат на това тайнство.

1532 Специалната благодат на тайнството Елеосвещение има следните въздействия:

- присъединяване на болните към страданието на Христос за тяхно собствено добро и за доброто на цялата Църква;
- подкрепа, мир и сили, за да се понесе по християнски страданието на болестта или на старостта;
- оправление на греховете, ако болният не е могъл да го получи чрез тайнството на Покаянието;
- възстановяване на здравето, ако това може да помогне за духовното спасение;
- подготовка за преминаване към вечен живот.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Светият отец оповести консисторий за издигането на шестима нови кардинали

Светият отец оповести, че на 24 ноември ще се проведе консисторий, на който ще бъдат причислени към кардиналската колегия шестима нови членове. Новите кардинали са: монс. Джеймс Майкъл Харвей, префект на Папския дом, когото папата желает да назначи за протойерей на папската базилика „Свети Павел извън стените“; Негово благоженство Бешара Бутрос Рай, патриарх на Антиохия на макронитите (Ливан); Негово благоженство Базелиос Климис Тотункал, архиепископ на Тиранантапурам на Сиро-маланкарската католическа църква (Индия); монс. Джон Олорунфеми Онаяекан, архиепископ на Абуджа (Нигерия); монс. Рубен Саласар Гомес, архиепископ на Богота (Колумбия) и монс. Луис Антонио Тагле,

архиепископ на Манила (Филипините).

„Кардиналите - каза папата - имат задачата да помогнат на Свети-Петровия приемник в изпълнението на неговото служение за утвърждаване на братята във вярата и да бъде начало и основа на единство и общението на Църквата.“ Новите кардинали, прибави той, „изпълняват своето служение в полза на Светия престол или като отци и пастири на местните Църкви в различни части на света“. Папа Бенедикт XVI призова всички „да се молят за новоизбраните кардинали, призовавайки майчиното застъпничество на Блажена Дева Мария, за да съумяват винаги да обичат без страх и всеотдайно Христос и Неговата Църква“.

Европейските епископи приветстват Нобеловата награда за медицина

„Става въпрос за крайъгълен камък в признаването на неембрионалните стволови клетки и ролята, която играят в развитието на новите медицински терапии като алтернатива на човешките стволови ембрионални клетки“. Така европейските епископи изразяват своето удовлетворение от Нобеловата награда за физиология и медицина, присъдена на Джон Гурдон и Шinya Яманака за откриването на т. нар. СПИК (стволови плурипотентни индукционни клетки). Епископите от Комисията на европейските епископи от Европа подчертават в комюнике: „... от научна гледна точка изследванията на човешките стволови ембрионални клетки до този момент бяха по-скоро разочаровъщи“, като отбелязват неотдавнашното решение на компанията „Джерон Корпорейшън“, световен лидер в изследователската дейност върху ембриони, да закрие програмата си, свързана с тях. „Епископите призна-

ват големия научен прогрес в сферата на изследванията върху алтернативните възрастни стволови клетки (произлизящи от пънната връв или от плурипотентните индукционни клетки), които дават подобри перспективи за клинично приложение или са показали положителни клинични резултати (без да повдигат особени етични проблеми). Днес - подчертават епископите - Нобеловата награда признава тези усилия, откривайки алтернатива за човешките ембрионални стволови клетки, които могат да се превръщат във възрастни, и веднъж препрограмирани, да се превърнат в незрели клетки, които да бъдат в състояние да се развият във всяка тъкан на човешкото тяло.“ Заедно с това епископите отбелязват, че „изследванията на стволовите ембрионални клетки не могат да бъдат патентовани въз основа на европейското съдебно решение за случая на Грийнпийс срещу Брюстел. Касаци-

онният съд определя ясно човешкия ембрион като току-що зародена човешка яйцеклетка или като клониран продукт, подчертавайки, че биотехнологичните открития, които използват човешки ембрионални стволови клетки, не могат да бъдат патентовани. „Въпреки всички тези нови научни постижения и съдебни решения, Европейската комисия реши да остави отворена възможността да финансира проучвания върху човешките стволови ембрионални клетки в рамките на програмата „Хоризонт 2020“, която в настоящия момент се обсъжда от Европейския съвет и парламент. Накрая епископската комисия призовава институциите от Европейския съюз да приемат закон, който да забрани финансиране на програмата „Хоризонт 2020“, чито проучвания налагат убийството на човешки ембриони или използването на стволови ембрионални клетки.“

Папа Бенедикт XVI обедини Папската комисия за културни блага и Папския съвет за култура

Папската комисия за културни блага да се присъедини към Папския съвет за култура, реши Светият отец със специален папски декрет motu proprio „Pulchritudinis fide“, одобрен на 30 юли, който влиза в сила от 3 ноември т.г. В документа папата припомня, че „историята на Църквата е неразрывно свързана с културата и изкуството“. В комюнике Папският съвет за култура обяснява, че „обединяването на двете ведомства е крайният резултат в процеса на съгласуване на дейностите, приложен в наредбите на много страни, насочен към по-широка визия на културата в нейната органичност и единство“. С това обединяване, допълва комюнике-

то, „изключителното историческо и художествено наследство на Църквата заедно със своите специфични изисквания и закрила, съхраняване и оценяване, получава по-достойно място в културната дейност на Светия престол“.

Папският съвет за култура е създаден от Йоан-Павел II на 20 май 1982 г., а през 1993 г. се обединява с Папския съвет за диалог с невярващите. През същата 1993 г. Йоан-Павел II учредява Папската комисия за културните блага на Църквата. Настоящ председател на Папския съвет за култура е кардинал Джанфранко Равази.

12
ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1468)
ноември 2012 г.

Патриарх
Бедрос XIX
учреди нов
пастирски отдел
за Новата
евангелизация

Арменският католически патриарх Нерсес Бедрос XIX учреди нов пастирски отдел за Новата евангелизация. Решението е било взето на 8 септември по време на среща с клира в Ливан, на която арменският патриарх изразил желанието си по повод Годината на вярата, обявена от папа Бенедикт XVI, да учреди специално пасторално ведомство за Новата евангелизация. Началната цел на пастирския отдел е християнското формиране в диоцезите и енориите чрез развитието на религиозното познание. Отдълт ще следи преподаването на вероучението в енориите, училищата, диоцезалните центрове и същевременно ще насърчава Словото Божие сред вярващите, по-специално сред младото поколение, използвайки новите средства за комуникация.

Лично Негово благоженство Нерсес Бедрос XIX всяка седмица ще контактува с вярващите чрез социалната мрежа Twitter. Същевременно е създадена специална интернет страница за младите католици арменци, чиято цел е да прикрии новото поколение да участва в организираните инициативи и да създаде по-тясна връзка между тях и Църквата и вярата в Бог.

Петър КОЧУМОВ

Химнът за Рио 2013 е готов

В химна за следващата Световна младежка среща (СМС), която ще се проведе догодина в Рио де Жанейро, се пее за „зората на надеждата“. Химнът е бил представен през септември в бразилския град и вече се разпространява по целия свет. За бразилския темперамент песента е по-скоро в спокойно темпо, но в нея се усещат хармоничните елементи и ритъмът на Латинска Америка. Отначало текстът на химна е публикуван само на португалски език, но вече са направени преводи на други езици, на които да може да се пее.

Композитор на песента, специелила първото място в състезание със 180 други творби, е отец Хосе Кандидо, енорист на енория „Сан Себастиан“ в Бело Оризонте. Той е автор досега на музиката на над 200 християнски песни. Вдъхновението му дошло от статуята на Христос Спасител на хълма Корковадо, която е емблема на Рио. В текста се казва, че всяка дейност на християнина

трябва да бъде предшествана от собствената християнска вяра. Младият човек, който чуе зова към „зората на надеждата“, „ще получи дара на вярата“ и ще съумее не само да се преобрази от стария в новия човек, но и да сътрудничи за изграждането на новия свет и на новия Божи народ. Според отец Хосе Кандидо мелодията и текстът на песента са семпли. „Надявам се, че те ще предизвикат радост и вълнение“, казва свещеникът, за когото това ще бъде най-голямата награда. Химнът призовава младите хора към приятелство с Бог и към възвестяване на Исус.

По catholic-news.bg

Най-успешната атлетка на Летните олимпийски игри в Лондон 2012 е ревностна католичка

Четири златни медала и един сребърен от Летните олимпийски игри в Лондон т.г. завоюва 17-годишната американка плувкиня Миси Франклайн (средната на снимката). Тя спечели приза за най-успешна атлетка на олимпиадата и званието „пример-образец“ за всички спортсти. Световните агенции изльчиха: „Голяма спортсменка и ревностна християнка.“ А Миси Франклайн каза за себе си: „Израснах в религиозно християнско семейство. Аз съм вярваща католичка. Получих от Всевишния не само спортен та-

лант, а и религиозно дарование. За някои спортсти в Лондон игрите бяха само спортивно събитие. Аз лично и много други - чрез постиженията на спортстите - съзнаваме, разбираме и откриваме величието и всемогъществото на нашия Творец. Преди и след всяко състезание правя знака на кръста и измолвам тайно молитва. Преди олимпиадата Му обещах в нашата катедрала, че ще стана добър пример - образец за другите спортсти. И успях! Благодаря на Всевишния!“

Петър КОЧУМОВ

